

DELO življenje

Alpina d.d. Poština plačana pri pošti 4226 Žiri
4226 Žiri

ZAJEC ALFONZ

LOŠKA C. 56
4226 ŽIRI

Iz vsebine:

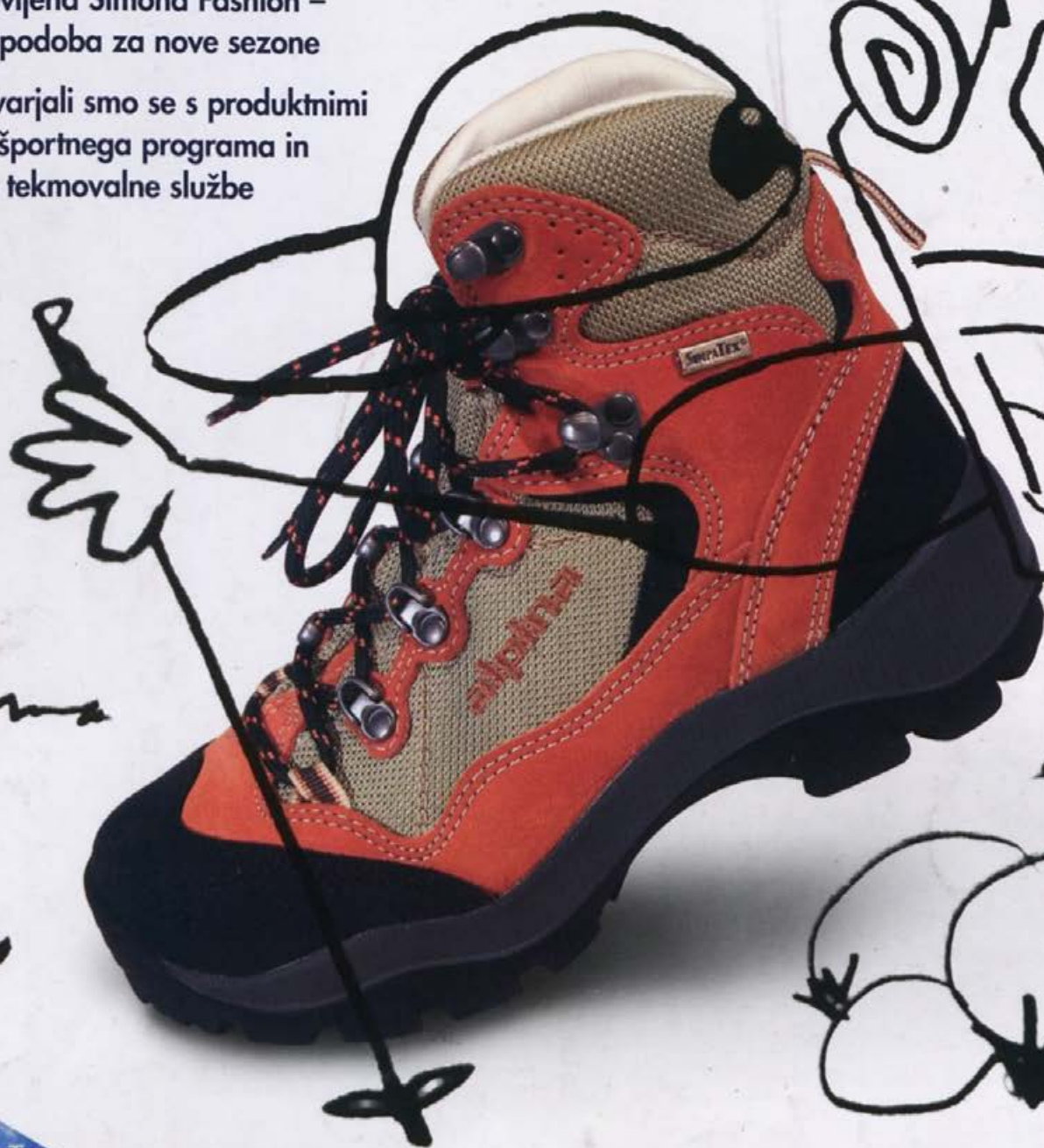
Dan Alpine

Nov rezalnik v proizvodnji

ISO – ponovno smo vzpostavili sistem vodenja kakovosti

Prenovljena Simona Fashion – nova podoba za nove sezone

Pogovarjali smo se s produktivnimi vodji športnega programa in vodjo tekmovalne službe

SYMPATEx

Vibram

www.alpina.si

Začenja se novo poglavje

Mag. Andraž Kopač, predsednik uprave

In smo dočakali. Potem ko so v decembru lanskega leta štirje največji lastniki objavili, da želijo prodati 56,56 odstotni delež v Alpini, smo dobili novega večinskega lastnika. To je Infond Holding 2. Odkar je Alpina gospodarska družba z znanimi lastniki, še nikdar ni imela enega tako močnega lastnika. Vedno je bila v lasti več družb in malih delničarjev. Že s prihodom Evropske banke za obnovo in razvoj (EBRD) pred sedmimi leti se je pokazalo, da so vlagatelji, ki verjamejo v vizijo Alpine, dobrodošli. Verjamem, da se zdaj porajajo podobna vprašanja in dvomi, kot so se ob vstopu EBRDja v podjetje. Prav je, da o njih govorimo. Čas pa bo pokazal, kaj bo sprememba v lastništvu pomenila za poslovanje Alpine.

Lastninsko preoblikovanje družbenega podjetja Alpina se je zaključilo 26. maja 1995. Takrat je Alpina postala delniška družba. V tistem obdobju je poslovanje pokrivalo stroške, za vlaganja v prihodnost pa je zmanjkovalo sredstev. Prav z namenom pridobitve dodatnih

sredstev za investicije v inovacije in razvoj ter posodobitev proizvodnje je skupščina 3. junija 1999 sprejela sklep o dokapitalizaciji podjetja. Tako je še istega leta EBRD postala novi delničar Alpine. Nasprotujoča mnenja in burni razgovori o smiselnosti te odločitve so se kmalu polegli. Danes lahko mirne vesti trdimo, da je bila odločitev takratnega vodstva in lastnikov pravilna. S pomočjo dodatnih sredstev se je Alpina razvojno okrepila, posodobila proizvodnjo in povečala svoje tržne aktivnosti. Odras tega je njena današnja uspešnost, ki je zagotovo prispevala del k temu, da so lastniki ob prodaji svojih deležev iztržili primerno ceno za delnico Alpine.

V naslednjih mesecih pričakujemo spremembe v organih družbe. Na zadnji seji nadzornega sveta je namreč odstopil član nadzornega sveta Andrej Laznik, odstop je z dnem zasedanja naslednje skupščine podal tudi sedanji predsednik nadzornega sveta mag. Viktor Žakelj, po objavi prodaje večinskega deleža Alpine pa še Irma Frelih. Bližajoča se skupščina bo torej dala odgovor na vprašanje, kako bo sestavljen novi nadzorni svet Alpine oziroma kako bo upravljanje podjetja potekalo v prihodnje.

Infond Holding 2 je podjetje skupine, ki med drugim obvladuje ključne lastniške deleže v Pivovarni Laško, Mercatorju in Viator & Vektorju. Močna finančna družba je lahko dobra novica za prihodnje poslovanje Alpine. V naslednjem obdobju bodo potrebna vlaganja v razvoj in trženje izdelkov. Posebno na športnem programu takšna vlaganja zahtevajo relativno velika sredstva. Tudi širitev maloprodajne mreže, ki je ena naših temeljnih usmeritev na tem področju, zahteva precejšnja vlaganja. Samo na ta način bomo lahko še bolj samozavestni ter uresničevali strategijo in dosegli dolgoročno rast Alpine.

Tako se začenja novo poglavje v zgodovini našega podjetja. Alpina je danes še vedno ena redkih zgodb o uspehu v delovno intenzivni industriji. Naj tako tudi ostane.

Mag. Andraž Kopač

KAZALO	str.
Dvainvajseti april ali Dan Alpine	4
Tradicionalna prodaja obutve po ugodnih cenah v Partizanu	5
Josip Kasaić - prejemnik priznanja za življenjsko delo za izjemen prispevek k razvoju Alpine	5
Marija Tratnik in Peter Močnik prejela priznanje za izjemen prispevek k razvoju Alpine na področju proizvodnje v tujini	8
Anja K. Tomažin - obraz Alpine v letu 2006 tudi voditeljica na dnevu Alpine	13
Dobili smo nov rezalnik na vodni curek	14
Raziskava organizacijske klime in zadovoljstva zaposlenih v letu 2006	14
Ponovna vzpostavitev Sistema vodenja kakovosti ISO 9001	16
Simona Fashion v novi preobleki	16
Modna kolekcija Simona Fashion na sejnih v tujini	17
Produktni vodje športnega programa in vodja tekmovalne službe o svojem delu	18
Petra Majdič in Tadeja Brankovič na obisku v Alpini	20
Mariborski gimnazijci spoznali izdelavo obutve v Alpini	22
Sodelavci iz obutvene industrije na izobaževanju na Portugalskem	23
Otvoritev prenovljene prodajalne v Mercator centru v Kranju	24
Prenovljena prodajalna tudi v Mercator centru v Kamniku	25
Akcijska prodaja pohodne obutve: »Stopi varneje, stopi hitreje z Alpino v gore«	25
Poslovodja Alpininih prodajaln so se zopet srečali v Portorožu	26
Tudi to je Alpina	27
Delavci meseca	29
V slovo	34
Kadrovske novice	35
Krajevne novice	35
Utrinki z Dneva Alpine	40

KOLOFON:

Delo življenje je glasilo
Alpine, d.d., Žiri.

Tanja Rojc, glavna urednica in
Neža Kopač, odgovorna urednica.

Fotografije: Tanja Rojc in
Klemen Možina

Naklada: 2.000 izvodov

Priprava na tisk: Repro-Print d.o.o.

Tisk: Tisk Žnidarič

Manjkajoči košček

Manjkajoči košček je naslov knjige Shela Silversteina, ki mi je dala navdih za moj prvi uvodnik v časopisu Delo življenje.

To je zgodba o iskanju manjkajočega koščka. Tistega koščka, ki posameznika osreči, ga naredi celega, popolnega. Tako se odpravi na pot. Okusi vroče sonce, mrzel dež in ledeni sneg. Občuti veselje, ko se na poti pogovarja z mimoidočimi prijatelji. Poleg si prepeva »Oj, jaz iščem svoj manjkajoči košček, joj, sem jaz ubožček, haj-hi, haj-ho, iščem svoj manjkajoči košček« (S. Silverstein). In nekega dne najde svoj košček. Košček, ki ni ne premajhen ne prevelik, je ravno pravi oblike, da se mu prilega. A zdaj je prehitel, drvi po poti, ne sliši glasov in tudi prepevati o sreči ne more več. Tako postane žalosten in izpusti svoj najdeni manjkajoči košček. Odpravi se naprej, vesel in zadovoljen iskajoč svoje sanje.

Tudi Alpina se lahko najde v zgornji zgodbi. Velikokrat je že dosegla zastavljene cilje in si zadala nove. »Na svojem potovanju je Alpina prevozila dolgo pot,« je zapisala Jožica Kacin v svoji zadnji številki našega časopisa Delo življenje. In se na svoj način poslovila od nas. Prišli so novi obrazi, novi dogodki. Vsak dan je pred nami nov izziv v iskanju izgubljenega koščka. V junijski številki se bomo spomnili praznovanja devetinpetdesetega rojstnega dne Alpine. Spoznali se bomo s prejemniki priznanj za izjemne dosežke. Josip Kasaić, prejemnik priznanja za življenjsko delo za izjemen prispevek k razvoju Alpine, nas bo popeljal skozi tri desetletja svojega dela in prizadevanj. Njegova pripoved nas bo spomnila na način dela, ko smo bili še pod skupno državo Jugoslavijo. Marija Tratnik in Peter Močnik, prejemnika priznanja za izjemen prispevek k razvoju Alpine na področju proizvodnje v tujini, nas bosta popeljala po Romuniji in na Kitajsko, kjer delita svoje znanje in okušata novo kulturo. Anja K. Tomažin smo že spoznali na snemanju Alpininega oglasa. Sedaj se predstavlja v novi vlogi, tokrat kot gostiteljica na Dnevu Alpine. Športni oddelek je dobil dve novi vodji. Roka Oblaka, produktnega vodja alpske obutve, in Petra Torkarja, vodjo tekmovalne in servisne službe. Skupaj z Janezom Novakom, produktnim vodjem tekaške obutve in Boštjanom Lukančičem, produktnim vodjem pohodne obutve, nam bodo obrazložili svoje zanimivo in ustvarjalno delo. V začetku leta smo merili organizacijsko klimo v podjetju. Tokrat si lahko ogledamo rezultate raziskave. Uspešno smo predstavili modno obutev na sejnih v tujini. In pred kratkim je blagovna znamka Simona Fashion dobila novo vizualno podobo. Odprli smo novi, prenovljeni prodajalni in še kaj bi se našlo v tokratnem časopisu.

Pred nekaj dnevi, me je nekdo ogovoril in povprašal ali sem kaj živčna pred oddajo prve številke Alpininega časopisa. In če bolje pomislim, malo sem. Kar je dobro, saj sem na poti iskanja svojega manjkajočega koščka. Vsak dan srečujemo ljudi, ki nam pomagajo in nas spodbujajo. Nekateri so zapustili Alpinine vrste, vendar ostajajo njihove sledi v delu, ki nas spremlja. Drugi nam stojijo ob strani, ko hodimo po skupni poti. Vsi iščemo svoj košček, ker želimo postati celi, popolni. Ravno to iskanje nas spodbuja, da si zastavljamo cilje in jih dosegamo. Ko le-te uresničimo, si postavimo nove, za katerimi stremimo. Saj smo le tako lahko zadovoljni in srečni. Zato ne prenehajmo iskati manjkajočega koščka v našem življenju in uživajmo na popotovanju.

Tanja Rojc

Dvaindvajseti april ali Dan Alpine

Polna dvorana, prijetno vzdušje, obujanje spominov, znani obrazi, smeh in solze ter zvok mandolin. Vse in še kaj več se je dogajalo na Dnevu Alpine.

Alpina je letos že petič zapored praznovala rojstni dan in odštela devetinpetdeset let. Prireditve je bila v dvorani DPD Svoboda. Z njo smo počastili tiste, ki so v preteklem obdobju, s svojim delom, prizadevanjem in osebnostjo, doprinesli k razvoju Alpine. Anja K. Tomažin, Alpinin obraz leta, je prevzela vlogo gostiteljice na odru. Čar različnih obdobjev prodajalnic so priklicali člani dramske skupine DPD Svoboda. Saša Lendero je polno dvorano zazibala s svojo glasbo.

Četrta sobota v mesecu aprilu, ravno pred prvomajskim dopustom, je dvorana DPD Svoboda gostila Alpino in vse njene prijatelje. Zbrali so se zaposleni, sodelavci, poslovni partnerji, upokojniki in še kdo bi se našel med pisano družbo. Prireditve je vodila Anja K. Tomažin, ki je letos prevzela novo vlogo. Postala je Alpinin obraz leta. Saša Lendero je med skeči s pesmimi iz posameznega obdobja pričarala občutek preteklih let. Na koncu je prireditve zaključila z glasbenim nastopom.

Člani dramske skupine DPD Svoboda so, z besedilom Toneta Partljiča, Prešernovega nagrajenca, uprizorili tri obdobja razvoja Alpine maloprodajne mreže. Prva zgodba je bila umeščena v obdobje petdesetih let prejšnjega stoletja, oziroma v začetek delovanja maloprodajne mreže. Prva prodajalna je bila ustanovljena daljnega leta 1953 v Sarajevu. To je bilo obdobje, ko je bil prodajalec

spoštovan in poslovodja prodajalne zelo cenjen. Ponudba je bila majhna in povpraševanje veliko. Kupci so že zjutraj stali v vrsti, da bi delavske čevlje zamenjali z novo, flex obutvijo. Gneča pred trgovino in v njej je bila popolnoma vsakdanja stvar. Ni bilo dovolj, da je kupec imel denar. Pomembno je bilo kdo je, kaj je in kaj lahko ponudi. In če je bil kolega s komiteja, s klobaso na rami in puško v roki, je lahko odšel domov z zadnjim in edinim novim parom obutve.

V drugem obdobju so uprizorili sedemdeseta in osemdeseta leta. Ponudba obutve je bila bogatejša in konkurenca med ponudniki vedno večja. Prodajalci so se morali za kupce že bolj potruditi. Začelo se je izobraževanje prodajalcev. Poslovodje so počasi začeli izgubljati na svoji moči v primerjavi s prejšnjim obdobjem. Kupec ni več hlatal po vsem, kar mu je bilo ponujeno, temveč je pričel razmišljati o svojem nakupu. Zaradi možnosti odločitve je vedno bolj pridobival na svoji moči. Želje otrok je bilo težko zadovoljiti, našel se je pa tudi kdo, ki je široko ponudbo izkoristil Alpini v prid.

Zadnje obdobje, ki so ga igralci uprizorili, se nanaša na današnji čas. Na čas tehnologije, široke ponudbe in preiščenega povpraševanja. Prikazuje sodobno podobo prodajalnic. Zgodbo, ki se lahko marsikomu zares dogodi. Danes s pomočjo »robotov« razkrijemo skrita dejstva, ki so bila popolna skrivnost. Postavili so nas na realna tla, v čas, ko se mora prodajalec zelo potruditi, da pridobi kupca in se bojuje z vedno večjo konkurenco. Ko ni dovolj prodajati čevlje, temveč je potrebno izdelek opremiti z dodano vrednostjo. Neštokrat se zgodi, da kupec vstopi v prodajalno in si samo ogleduje ali pa poizkusi določen model. Za nakup se odloči šele po temeljitem razmisleku. Nakup je odvisen od počutja, ki ga prodajalna ustva-

Katarina Mlakar, kot zahteven kupec iz Srbije

rja, postrežbe, ki jo je deležen in ostalih dejavnikov, ki mu pomagajo pri nakupni odločitvi.

Leta tečejo in navade se spreminjajo. »Alpina se tudi letos lahko pohvali z dobrimi poslovnimi rezultati,« je občinstvo nagovoril predsednik uprave, mag. Andraž Kopač. Skupaj s predsednikom nadzornega sveta, mag. Viktorjem Žakljem, sta čestitala dvanajstim delavkam in delavcem meseca preteklega obdobja ter trem delavkam trimesečja iz Alpine Fogs v Bosni in Hercegovini. Podelila sta tudi priznanji za izjemen prispevek k razvoju Alpine na področju proizvodnje v tujini in priznanje za življenjsko delo za izjemen prispevek k razvoju Alpine. Po končani prireditvi, so se obiskovalci zbrali v predverju dvorane in prijetno kramljali ob pogostitvi.

Tanja Rojc

Zanimivost in dejstvo!

V osemdesetih letih prejšnjega obdobja je Alpina prodala največ smučarskih čevljev v svoji zgodovini. Z njimi so tekmovali številni uspešni slovenski tekmovalci. Med njimi je bil tudi Rok Petrovič, ki je bil vzornik mladih smučarskih navdušencev.

»Prihodnost ne pripada tistim, ki so s sedanostjo zadovoljni, temveč tistim, ki so sposobni v osebno angažiranost združiti domišljijo, razum in pogum.«

Tradicionalna prodaja obutve po ugodnih cenah v Partizanu

Dan Alpine je bil nekaj posebnega tudi za prodajalne v Žireh. Potekala je že tradicionalna prodaja obutve iz preteklih sezon v DD Partizan.

V DD Partizan v Žireh smo 21. in 22. aprila lahko kupovali žensko, moško in otroško obutve po izjemno ugodnih cenah. Po deset odstotkov nižji ceni je bilo mogoče kupiti obutve tudi v vseh treh Alpininih prodajalnah v Žireh. O pripravi in izvedbi omenjenega dogodka smo govorili z Vitalom Justinom, vodjo prodajalne Žiri 1. Zaupal nam je, da je letošnja prodaja obutve ob dnevu Alpine rekordna. Tako so v dveh dneh prodali več kot 1.700 parov obutve samo v DD Partizan. Tudi v drugih Alpininih prodajalnah je bila prodaja zelo dobra. Dejstvo, da so kupci odnesli iz prodajalne po več parov obutve ni presenetljivo. Večina kupcev se je v Žiri pripeljala iz drugih krajev Slovenije, po mnenju Vitala Justina, je bilo takih več kot osemdeset odstotkov. Z nav-

Kupci izbirajo obutve v DD Partizan

dušenjem je omenil presenečenje nad številom kupcev, saj je bila dvorana v Partizanu ves čas prodaje polna. Kupci so se pred vhodom gnetli že pred osmo uro zjutraj. Vital se zahva-

ljuje svoji ekipi, ki mu je pomagala pri pripravah in izvedbi. »Če ne bi bilo skupnega dela in sodelovanja, ne bi bili tako uspešni,« pravi Vital.

Tanja Rojc

Josip Kasaić – prejemnik priznanja za življenjsko delo za izjemen prispevek k razvoju Alpine

S svojo predanostjo delu je uspel doseči svoje in Alpinine cilje na srbskem trgu

Josip Kasaić se je z Alpino prvič srečal že davnega leta 1970 kot vajenec v prodajalni Sisak. Kot poslovodja je svojo življenjsko pot nadaljeval v Nišu, kamor se je preselil z družino. V soglasju z vodstvom Alpinine maloprodajne mreže je leta 1991 ustanovil podjetje Alpina Niš in postal njegov direktor. V kriznem obdobju razpada bivše Jugoslavije je s svojo poslovno žilico uspel zagotoviti redno mesečno plačo sedmim zaposlenim v tej prodajalni. Negoval je odnose z vodstvom Alpinine maloprodajne mreže ter s tem utrl pot kasnejšemu tesnemu sodelovanju in širitvi na srbski trg. Prevezel je naročanje, plačila in organizacijo prodaje še za podjetje Alpina Čačak, ki se je pridružilo Alpini Niš. V delo je vložil veliko organizacijskega in osebnega napora za priključitev prodajnega osebja in oskrbo prodajalne z obutvijo.

Josip Kasaić, prejemnik priznanja za življenjsko delo za izjemen prispevek k razvoju Alpine

V letu 2001 je postal direktor novoustanovljenega podjetja Alpina Yug, kateremu se je v enem letu pridružilo še sedem nekdanjih prodajaln Alpine. Z družino se je moral zopet seliti v novo okolje, tokrat v Beograd. Osnovni namen podjetja Alpina Yug je bil omogočiti poslovanje prodajalne v Mercator centru v Beogradu. Le-ta je začela delovati leto po ustanovitvi podjetja in je danes najboljša prodajalna Alpinine maloprodajne mreže.

Josip Kasaić je izjemen organizator in vodja. Na nastale probleme se odzove s konstruktivnimi predlogi in rešitvami. Njegovo poznavanje srbskega trga obutve, razumevanje življenjskih in potrošniških navad prebivalstva, je doprineslo k razvoju podjetja Alpina Yug. Njegova vztrajnost in nepopustljivost se najbolje odražata v dolgoletni bitki s srbsko državo, saj želi vrniti še zadnje odtujeno prodajalno v

Beogradu njenemu pravemu lastniku, Alpini.

Njegov moto je vedno bil: »Kar ni moje, si ne bom prilaščal in bom skrbel za to kot najboljši gospodar.« Josip Kasaić je, zaradi izjemnega dela in osebnih prizadevanj, letošnji prejemnik priznanja za življenjsko delo za izjemen prispevek k razvoju Alpine.

Dan po tem, ko je direktor Alpine Yug prejel priznanje, sva se srečala na vrtu pri Županu in prijetno kramljala ob kavi. Zaupal mi je svoje izkušnje ter mi tako predstavil svojo zgodbo v Alpini, skozi tri desetletja. »Še zdaj se spomnim svojega prvega delovnega dne in prvih čevljev, ki sem jih prodal. Bil sem zmeden in vse je bilo novo. Toliko je bilo neznanih stvari, od razporeditve škatel na policah do gneče v prodajalni od jutra do večera,« so bile njegove prve besede. »Od davnih sedemdesetih let so se časi spremenili,« še dopolni. Spominja se, kako so ljudje stali v vrstah, da bi kupili par čevljev in kako uspešna je bila takrat prodaja. Bil je mnenja, da prodajalna v Sisku zelo dobro posluje a mu je poslovodja obrazložil, da so šele deseti ali petnajsti v maloprodajni mreži in ne dosegajo prodajnih rezultatov večjih prodajaln v Zagrebu ali na Reki. Nato je odšel v Niš na časovno delo, kjer je kasneje postal poslovodja prodajalne.

Delo življenje: Kakšni so vaši spomini na delo poslovodje v prodajalni v Nišu?

Josip Kasaić: Prodajalna v Nišu je dosegala slabe prodajne rezultate. To je bilo obdobje, ko so veliko bolje poslovale potujoče prodajalne – avtobusne prodajalne. Le-te so obiskovale gozdna gospodarstva in različne rudnike, kjer so lahko zaposleni na delovnem mestu kupili nov par delovnih čevljev. Prodajalni ni bilo toliko kot danes, tudi v Sloveniji ne.

Delo življenje: V obdobju osemdesetih je bilo pomembno delovati v organih samoupravljanja. Ste bili tudi vi vključeni?

Josip Kasaić: Nikoli nisem deloval v organih sindikata. Dolgo sem bil član

Alpinine komisije za izbor kolekcije ter član komisije za reševanje stanovanjskih vprašanj. V bivši Jugoslaviji sem v komisiji za izbor kolekcije zastopal celo Srbijo, Bosno in Hercegovino ter del Hrvaške. Komisija se je dogovarjala glede modelov, barve in izgleda prihodnje kolekcije. Ogladala si je obutev v skladišču in si izbrala modele za nadaljnjo prodajo. V komisiji je sodelovalo sedem do osem predstavnikov, ki smo se dobivali enkrat mesečno v Žireh.

Delo življenje: Ali vam je kakšen dogodek posebej ostal v spominu, ko ste prihajali v Žiri na sestanke komisije?

Josip Kasaić: Spominjam se dogodka iz tistih dni, ko smo spali na Goropekah. Prispeli smo do našega bivališča. Lastnikov ni bilo doma, ker sta odšla po nakupih v Italijo. Odprla nam je stara mama in nas povabila v prostor. Sestradani smo vstopili in nekaj časa čakali. Spoznali smo se s svojim bivališčem, nato pa raziskali še kletne prostore, kjer smo našli tudi nekaj hrane in si postregli. Ko smo se do sitega najedli, je prišel lastnik. Povedali smo mu, da je bila lakota prehuda. Gostilničar se je strinjal in nas potolažil: »Tako je tudi prav. Jaz bi ravnal enako.«

Delo življenje: Kako je potekala prodaja v osemdesetih letih v primerjavi s prejšnjim obdobjem?

Josip Kasaić: Tudi v tem obdobju smo uspešno prodajali, čeprav je bila obutvena industrija v Jugoslaviji dobro razvita. Jugoslavija je bila velik izvoznik za bivšo Sovjetsko Zvezo. V primerjavi s sedanjim obdobjem lahko rečem, da je umrl gigant in rodilo se je več novih manjših industrij. V Srbiji je veliko malih obrtnikov, ki se še vedno ukvarjajo z izdelavo obutve. Hrvaška pa je svojo obutveno industrijo popolnoma opustila.

Delo življenje: Kako izgleda vaš običajni delovni dan?

Josip Kasaić: Alpino Yug vodim že tri leta, od prvega dne, ko je bila ustanovljena. Moj delovni dan se prične že zelo zgodaj, okoli pol sedmih zjutraj, ko pridem v pisarno in

pregledam, kako so prodajalne poslovale prejšnji dan. Primerjam njihovo prodajo pred letom dni in glede na različna obdobja. S tem lahko predpostavljam prihodnje trende prodaje. Vedno preverim slabše poslovanje prodajaln in poizkušam ugotoviti razloge. S pomočjo analiz lahko razporedim prodajo obutve v dvanajstih prodajalnah od Subotice do Niša glede na povpraševanje kupcev. Analitično delo običajno končam do devete ure. Sledijo sestanki in različni drugi opravki. Proti večeru zaključim delovni dan z obiskom prodajaln v Beogradu.

Delo življenje: Alpina Yug nima svojega skladišča obutve. Kako vam uspe razporediti zalogo obutve po prodajalnah, ko prispe pošiljka iz Slovenije?

Josip Kasaić: Biti brez skladišča je včasih zares težko. Potrebno je veliko organizacije in učinkovita logistika. Vsaka pošiljka iz Slovenije je poseben primer. Ko blago prispe iz Alpine v Srbijo, ga je potrebno najprej cariniti, nato dostaviti v Beograd. Del obutve ostane v glavnem mestu. Drugi del se razdeli na tovarnjaka, ki dostavita blago v ostale prodajalne v mreži. Včasih bi bilo lažje uskladiščiti blago in nato večjo količino poslati v posamezno prodajalno, tako bi znižali stroške prevozov. Razmišljam o modernem, nadzorovanem skladišču izven mesta. Na začetku smo obutev vozili tudi z mojim osebnim avtomobilom. Počasi gremo naprej.

Delo življenje: Kako je delati v Srbiji v povojnem obdobju? Se to obdobje še vedno zrcali na vašem delu?

Josip Kasaić: Bolj kot vojna, se zrcali način razmišljanja. Veliko ljudi je ostalo v času sedemdesetih ali osemdesetih let. Zanje je čas obstal. V Beogradu imamo lokal v izmeri triindevetdesetih kvadratnih metrov v centru mesta. Alpina ga je kupila leta 1957, ko se je gradila poslovna stavba. Še dandanes se borim s srbsko »pravno državo«, da bi vrnila to prodajalno pravemu lastniku – Alpini.

Delo življenje: Od kod črpate energijo, da se borite za vrnitev lastništva Alpininega lokala?

Josip Kasaić: To so me vprašali tudi na sodišču. Edino kar mi je odveč je, da iščem odgovor in ga ne najdem. To je neprijetno. Sredi maja je tretje sojenje glede lastništva prodajalne. Bomo videli, kako se bo razvilo.

Delo življenje: Kmalu boste dopolnili delovno dobo. Kaj vas je pritegnilo, da vso poslovno pot vztrajate v Alpini?

Josip Kasaić: Če vam je Alpina enkrat ponudila roko, jo je težko zavrniti in obrniti hrbet. Odšel sem v Niš, tam me je doletela vojna. Po narodnosti sem Hrvat. Tako sem dolgo razmišljal ali naj pustim vse in se vrnem nazaj na Hrvaško. Odločil sem se vztrajati, čeprav sem ravno v Nišu doživel vse mogoče. Poizkus prevzema lokala, krajo obutve in podobno. Edino jaz sem ostal samostojen. Tako sem vztrajal in sedaj sem tu, kjer sem. Zadovoljen sem s svojim delom in življenjskimi dosežki. Vsekakor še ni konec, vedno več je idej in človek bi želel iti še višje.

Delo življenje: Priznanje, ki ste ga prejeli, je potrditev vaših prizadevanj. Kako bi opisali sami sebe, na kaj ste najbolj ponosni?

Josip Kasaić: Ne morem trditi, da sem naredil veliko delo. Občutek imam bolj, da sem opravljal svoje delo, korektno, dosledno in z veliko mero zadovoljstva. Priznanje je prišlo samo od sebe. Malo sem bil sicer živčen, kaj me čaka v Žireh, vendar je bilo prijetno.

Delo življenje: Ali ste vedeli, kakšno priznanje boste prejeli?

Josip Kasaić: Ne. Spomnim se le, da me je direktor maloprodaje na poti v Romunijo vprašal, kdaj odhajam na letni dopust. Odgovoril sem mu, da ne vem. Nato je sledil njegov odgovor: »Dvajsetega aprila bodite tu!« Radovedno sem ga vprašal, ali ima namen priti v Beograd, kajti nisem vedel, če bom tam. Čez nekaj časa me je poklical po telefonu in povprašal: »Joža, si dobil vabilo?«

Jaz o njem nisem vedel ničesar. Končno sem le izvedel, da bi moral priti na Dan Alpine, ker bom prejel priznanje. Seveda me je zanimalo kakšno bo. Zelo na kratko mi je odgovoril: »Ne bom ti veliko razlagal. Le toliko ti povem, da si trenutno nihče drug ne zasluži priznanja, bolj kot ti.« Tako sem prišel na Dan Alpine in med prireditvijo radovedno pričakoval svoje ime. Ko so me povabili na oder, sem šele izvedel, da sem nagrajen za življenjsko delo. Ne znam opisati svojih občutkov v tistem trenutku, to se lahko le doživi. Bil sem zelo vesel in presenečen hkrati.

Delo življenje: Slišali smo, da ste svojo ženo spoznali v Alpini. Nam zaupate, kako sta se spoznala?

Josip Kasaić: To je bilo leta 1970 ali leto kasneje. Spoznala sva se na Trebiji, kjer smo imeli seminar za zaposlene v prodajalnah. Bila je lepa in mlada prodajalka iz prodajalne v Vinkovcih, jaz sem bil takrat prodajalec v Sisku. Po zaključenem seminarju sva vezo nadaljevala. Tudi šelitev v Niš za naju ni predstavljala ovire. Res sva otroka Alpine in moja otroka sta to še bolj. Starejši sin, Bojan, je ravno takō zaposlen v Alpini in mi je v veliko pomoč. Mlajši sin trenutno živi na Norveškem, kjer se je tudi poročil. Za nama je več kot trideset let zakona in še vedno sva oba zaposlena v Alpini. Žena vodi našo največjo prodajalno v Mercator centru v Beogradu. Priznam, da je moja desna roka. Ne bi mogel najti boljšega delavca. V službi sva profesionalna in delo ne vpliva na najin odnos doma. Služba nama vzame veliko časa, saj se vidiva šele proti večeru. Včasih sva se veliko pogovarjala o delu, sedaj prosti čas izkoristiva samo za naju.

Delo življenje: Pravite, da je mlajši sin že zelo zgodaj zapustil domače ognjišče?

Josip Kasaić: Po tretjem letniku gimnazije je, na povabilo gospoda Borisa Zrimskega, nekdanjega selektorja in takratnega trenerja košarkarskega kluba v Polzeli, prišel v Slovenijo in naprej v Ameriko. Sin je bil perspektiven košarkar. Boris Zrimski

ga je želel pridobiti že v drugem letniku gimnazije, vendar sem bil odločno proti. Želel sem, da dokonča šolo in si tako zagotovi primerno življenje za naprej. Ko je dokončal tretji letnik gimnazije so me ponovno klicali iz Slovenije. Moj odgovor je bil še vedno negativen. Nato me je Boris Zrimski popolnoma razorožil, ko je rekel, da lahko dokonča gimnazijo tudi v Sloveniji. Sinu se je ponudila izjemna priložnost, vendar nisem vedel kaj storiti. Obdobje po vojni je bilo težko, saj ni bilo mogoče oditi iz Srbije. Imam hrvaško državljanstvo, kar je še oteževalo razmere. Otroka imata srbsko državljanstvo, a vendar je bilo težko pridobiti dovoljenje ministrstva za odhod iz Srbije. Ameriško vizo je bilo v Beogradu nemogoče pridobiti. Skupaj s starejšim bratom sta čakala nanjo od tretje ure zjutraj, a so ga zavrnili. Kasneje sem rekel sinu: »Veš, mogoče se sedaj pošlavljava za vse čase?« in sin me je popolnoma presenetil, ko je odgovoril: »Oče, nekega dne bi se tako ali drugače morala.« Tako smo stopili na to pot. Z veliko težav in zapletov, vendar smo na koncu uspeli. Prišel je do Amerike, kjer je tudi končal študij. Preselil se je na Norveško in enkrat na leto pride domov na obisk.

Delo življenje: Ali že imate načrte, kam se boste letos odpravili na dopust?

Josip Kasaić: Z ženo o tem še nisva razmišljala. Lansko poletje sva bila deset dni v Budvi v Črni Gori, vendar skoraj nisem mogel odmisлити službe. Tako sem bil deseti dan popoldan že na delovnem mestu, da pregledam, kaj je naslednji korak, ki ga moram narediti. In to je bil prvi dopust po desetih letih.

Delo življenje: Pet, šest let vam še manjka do upokojitve. Kaj boste počeli v svojem prostem času takrat?

Josip Kasaić: Ne vem še točno, a zagotovo se bom ukvarjal s čim drugim. Ribaril bom. Mlajši sin mi je zaupal, da je na Norveškem zelo veliko rib. Mogoče ga bom obiskal, saj še nisem bil pri njemu. Zdaj nimam časa.

Tanja Rojc

Marija Tratnik in Peter Močnik prejela priznanje za izjemen prispevek k razvoju Alpine na področju proizvodnje v tujini

S svojim delom, znanjem in predanostjo sta ambasadorja Alpine na tujih trgih

Marija Tratnik in Peter Močnik skupaj z ožjimi sodelavci tvorita tim. Med prvimi sta se odločila, da stopita korak izven Slovenije in prevzmeta pomembno vlogo na tujih trgih, tako zase, kot za Alpino. S prestrukturiranjem in prenosom večjega dela proizvodnje v tujino je bilo potrebno vzpostaviti kakovostno izdelavo obutve na novih lokacijah. In to vlogo sta prevzela ravno Marija Tratnik in Peter Močnik. Svoje znanje, izkušnje in delovne navade posredujeta zaposlenim v Romuniji in na Kitajskem ter jih usmerjata še dandanes. S svojim delom širita cilje in poslanstvo družbe, pozitivno podobo ter prepoznavnost Alpine.

Marija Tratnik in Peter Močnik sta se za odhod v tujino odločila zelo hitro. Priložnost, ki jima jo je ponudil Janko Rejc, tehnični direktor, sta zgrabila z obema rokama, saj sta mnenja: »Če ne greš ti, gre namesto tebe nekdo drug.« Tako sta se odločila, da svojo kariero nadaljujeta v krajih z drugo kulturo, navadami in življenjskimi razmerami. Zaradi svojega dela sta vedno na poti. Mesec dni preživita v Romuniji, mesec dni na Kitajskem in vmes nekaj časa tudi doma v Sloveniji. Vsak od njiju ima svoje zadolžitve in odgovornosti, zato se le red-

Marija Tratnik in Peter Močnik s sodelavci na Kitajskem.

kokdaj zgodi, da bi bila istočasno na eni lokaciji. Kje delata je odvisno od potreb. Vedno pa je nekdo prisoten v proizvodnji na tujih trgih. Strinjata se, da se nekatere zadolžitve med seboj prepletajo, vendar se njuno delo običajno ne prekriva. Marija Tratnik je

zadolžena za priročnovalnico, šivalnico ter izdelavo notranjih čevljev. Delo Petra Močnika je povezano z modeliranjem, montažo in organizacijo. V Romuniji jima je v pomoč Jernej Oblak, ki je odgovoren za montažo, na Kitajskem pa Aleš Gantar.

Marija Tratnik – posreduje svoje znanje v tujini

Marija Tratnik je kot štipendistka Alpine na srednji tehnični in obutveni šoli nadaljevala izobraževanje na višji in visoki stopnji na Fakulteti za organizacijske vede. Po zaključku študija je nastopila delo mojstrice v šivalnici. S selitvijo proizvodnje v Romunijo je sprejela izziv in prevzela naloge tehnologa-inštruktorja in kontrolorja proizvodnje. S selitvijo proizvodnje na vzhod, posreduje svoje znanje in izkušnje tudi sodelavcem na Kitajskem. Marija pravi, da je vsepovsod; malo v Romuniji, na Kitajskem je bila sedaj trikrat, malo mora biti pa tudi doma.

Delo življenje: Pred štirimi leti ste sprejeli ponudbo, da odidete na delo v tujino. Kako ste se odločili, da stopite na to pot in prevzimate vlogo v podjetju v Romuniji?

Marija Tratnik: Odločitev je bila iz danes na jutri. Če ne bi tako hitro sprejela ponudbe, verjetno nikoli ne bi odšla. Po priporočilu nekdanje vodje me je tehnični direktor Janko Rejc povabil, da odidem v Romunijo. Še isti dan sem naletela na težavo. Ugotovila sem, da nimam potnega lista. Nato smo v dveh dneh uredili vse dokumente in odšla sem v

Romunijo na ogled delovnega mesta. Po kratkem premisleku sem sprejela ponujeno vlogo v podjetju. Vedno sta samo dve poti – greš ali ne greš. Če ne greš ti, gre nekdo drug.

Delo življenje: In kako so doma sprejeli vašo odločitev, da sprejmete službo v tujini?

Marija Tratnik: Dobro. Če doma ne bi podprli moje odločitve in me pri tem spodbujali, ne bi mogla uskladiti svojega dela. V kolikor si pripravljen in si nekaj zares želiš, je mogoče vse narediti.

Delo življenje: Kakšni so bili vaši občutki ko ste prvič prišli v Romunijo?

Marija Tratnik: Preden sem odšla v Romunijo, sem veliko stvari prebrala o tej deželi. Na internetu sem našla večinoma le na negativne informacije, kar me je nekoliko prestrašilo. Začela sem se spraševati: »Kam pravzaprav odhajam?« Seveda sem bila zelo presenečena, ko sem prispela. Spoznala sem se s toplimi, odprtimi, komunikativnimi ljudmi, ki so me prijazno sprejeli medse.

Delo življenje: Prevzeli ste naloge tehnologa-inštruktorja in kontrolorja proizvodnje. Kako ste se lotili uvajanja zaposlenih?

Marija Tratnik: Na začetku smo sodelovali s podjetjem Medimpact, v osrednji Romuniji, v mestu Medias, ki šteje 60.000 prebivalcev. Leto dni smo delali pod težkimi pogoji. Nato smo se odločili, da odidem na svoje. S Petrom Močnikom sva takrat začela pripravljati načrte o primerni postavitvi proizvodnje, primernih kandidatov za določene zaposlitve in podobno. Proizvodnjo smo oblikovali v že obstoječih prostorih Medimpacta. Najeli smo dve nadstropji za naše potrebe, v spodnji etaži sta dve prikojevalnici in šivalnica notranjih čevljev, v zgornji etaži imamo dva trakova šivalnic, montažo in sekalnico. Če primerjam delo pred štirimi

Marija Tratnik, prejemnica priznanja za izjemen prispevek k razvoju Alpine na področju proizvodnje v tujini

leti, ko smo pričeli, in sedaj, je to popolnoma druga zgodba. Vsa ekipa, tako romunska kot slovenska, je pripomogla k napredku. Vsak začetek pa je težak, to vemo vsi.

Delo življenje: In kako je delo organizirano sedaj, ko ste se po štirih letih že uvedli v delo?

Marija Tratnik: Režija v Romuniji je zelo majhna. Imamo tri pisarne, kjer je prva namenjena direktorju, v drugi so uvoz in izvoz, kadri, finance, ter tretja, ki je naša, slovenska pisarna. V tej pisarni ima kotiček vsak, ki pride iz Alpine v Romunijo. Ta pisarna ostaja hram slovenskega jezika, saj se lahko med seboj pogovarjamo v slovenščini, kar nam velikokrat olajša delo. Zadolžena sem za prikojevalnico, šivalnico in izdelavo notranjih čevljev ter za organizacijo, da delo nemoteno poteka. Večino časa sem sama za vse, saj se le redkokdaj zgodi, da smo vsi trije (op. Peter, Jernej in Marija) v Romuniji. Skupaj smo le takrat, ko uvajamo kaj novega ali bolj zahtevnega. Večinoma vedno nekdo prihaja in drugi odhaja. Delavci so se v teh letih zelo veliko naučili in postajajo vedno bolj samostojni. Ko pridejo vzorci ali kakšen nov izdelek je okrepitev močnejša. Vsekakor pa je eden izmed nas vedno tam.

Delo življenje: Kako se vaše delo razlikuje glede na to, v kateri državi delate? Na primer v Sloveniji, Romuniji in na Kitajskem?

Marija Tratnik: Ko sem v Žireh, pripravljam dokumentacijo za izdelavo obutve. Tu sodelujem s tehnologiji. Ko uvajamo nov izdelek se moram na to posebej pripraviti. V Romuniji in na Kitajskem me vedno preseneti kakšna podrobnost, ki je tukaj nisem vprašala ali je nisem predvidela. Vsa nabava gre preko centrale. Alpina v Žireh je glava, ki strateško razmišlja, okrog nje so roke, dve v Romuniji, dve na Kitajskem in dve v Bosni in Hercegovini.

Delo življenje: Delo vam vzame veliko časa. Kako poteka običajen delovni dan?

Marija Tratnik: Od jutra do večera. Ob sedmi uri zjutraj pridem v službo in če je sreča zaključim okoli šeste ure zvečer, ko odidem iz pisarne.

Vendar se delo nadaljuje še potem, ko nisem več v pisarni. Ponavadi grem skozi celo proizvodnjo in pogledam artikle v proizvodnji. Preverim pošiljko, ki se vrača v Slovenijo. Sodelujem s planom, kjer pripravimo potrebne stvari, izpišemo krojne liste, etikete. Prav tako se obrnejo name, če česar koli zmanjka. Tako postanem vez med njimi in Slovenijo. Zadolžena sem za pripravo dokumentacije v romunskem jeziku. Na začetku je bilo težko. Potrebno je bilo veliko prevodov, saj ljudje v proizvodnji govorijo le romunsko. S Petrom Močnikom sva ugotovila, da se je potrebno ljudem približati v njihovem jeziku. Tako lažje razumejo, kaj jim želiš povedati in bolje opravljajo svoje delo. Počasi se naučiš jezika, ki ti pomaga pri razumevanju in usklajevanju delovnih obveznosti. Tudi mi živimo drugače, ko prispemo v Romunijo. Čas, ko smo tam, prilagodimo njihovem načinu življenja, zamenjamo uro, poslušamo njihovo glasbo, delamo, ustvarjamo in živimo z njimi. Dostopni smo štiriindvajset ur na dan. Le tako lahko rešujemo probleme in usmerjamo delo k cilju, zaradi katerega smo tam.

Delo življenje: Kako ste se naučili jezika?

Marija Tratnik: Vse kar znam, sem se naučila v Romuniji. Najprej smo poizkušali najti jezikovni tečaj, ki bi nam pomagal pri učenju, vendar zaman. Največ smo se naučili od zaposlenih v pisarnah, ki so nas popravljali, se nam včasih nasmejali, vendar smo se s tem zelo dobro izpopolnili.

Delo življenje: Katere čevlje izdelujete v Romuniji?

Marija Tratnik: Notranji čevlji za pancarje, kar je polizdelek. Teškaško in trekking obutev, vključno s prevlekami za teškaško obutev. Dnevno se proizvede 1.200 parov gotove obutve in okoli 550 parov notranjih čevljev.

Delo življenje: Lani januarja je Alpina ustanovila podjetje na Kitajskem. Koliko časa ste potrebovali za uvajanje proizvodnje in sistema dela na vzhodu?

Marija Tratnik: Bila sem presenečena, koliko so sodelavci na Kitajskem znali in kako hitro so sprejemali novo znanje. Učili smo jih določenih,

nam lastnih postopkov v vodenju in organizaciji proizvodnje. Glede na to, da je kultura na Kitajskem povsem drugačna, je bil tudi pristop k delu drugačen. Podjetje je bilo zgrajeno na novo. Tako ima odlične pogoje za delo, saj so bile upoštewane vse zahteve za postavitev sodobne proizvodne hale.

Delo življenje: Na Kitajskem ste bili do sedaj trikrat. Kakšni so vaši vtisi?

Marija Tratnik: Vsekakor je ne morem primerjati z Romunijo. Jezik je še večja ovira, zato je prevajalec vedno prisoten. Kitajska je drugi svet. Več časa, ko preživimo s tamkajšnjimi ljudmi, lažje nas sprejmejo in tudi mi jih lažje razumemo. Vendar menim, da se je jezika težje naučiti kot v Romuniji.

Delo življenje: Ali ste imeli kdaj občutek, da spol igra pomembno vlogo v kulturah, kjer trenutno delate?

Marija Tratnik: V Romuniji nikoli nisem občutila, da bi me ljudje drugače sprejemali, ker sem ženska. Tudi na Kitajskem s tem nisem imela težav. Je pa res, da se v Romuniji moške rokujejo le med seboj, z žensko ne. Recimo smo v pisarni na sestanku, kasneje se nam pridruži Romun. Le-ta se bo rokoval z vsemi možmi, le z menoj ne. Navada, ki me je presenetila v Romuniji, je poljub poleg rokovanja ob sprejemu. Na začetku mi je bilo nekoliko nenavadno, nato sem sprejela običaj kot del mojega življenja v Romuniji. Ko si tam se jim moraš prilagoditi.

Delo življenje: Vsak dan se spoprijemate z novimi izzivi, ki jih uspešno premagujete. Ali se spomnite kakšne zelo neprijetne izkušnje?

Marija Tratnik: Spominjam se dogodka, ko nismo vedeli, kaj se bo zgodilo. V nekem obdobju je reka, v bližini našega poslopja, zelo narasla. Prestrašeni smo pričakovali, ali bo poplavlila tudi naše skladišče polno materiala. Organizirali smo varnostno službo, dežurstvo tudi ponoči, če bi bilo potrebno postavljati nasipe in reševati material. Nato pristopi k meni ena izmed starejših delavk in pravi: »Doamna (op. avtorice: gospa)

Marija, nič se ne bojte. Jaz tu delam že mnogo let in še nikoli ni poplavelo. Tudi danes ne bo.« In res ni. Vendar priznam, da sem bila prestrašena.

Delo življenje: Kot pravite zahteva vaše delo budno prisotnost. In se ne zaključita takrat, ko večina odide domov. Kako pa izkoristite prosti čas, ko ste v tujini?

Marija Tratnik: Zelo težko se najde kakšen prosti trenutek. Ko smo tam izkoristimo čas za delo, da dokončamo vse obveznosti. Saj smo na službeni poti in takrat moramo delati. Sobote so v proizvodnji delavne, tako ostane samo še nedelja. Takrat, ko mi uspe, grem na kavo z ljudmi, ki jih poznam ali delam z njimi. Včasih si zaželim, da bi za trenutek izklopila misli in bila kakšno urico sama s seboj. To je priložnost, ko napolnim baterije. Bukarešte, glavnega mesta Romunije, si v štirih letih odkar sem tam, še nisem ogledala. Ko sem na Kitajskem, rada odidem na jutranjo telovadbo v mestni park.

Delo življenje: Kitajske masaže so znane po vsem svetu. Ste že preizkusili, kako to delajo v deželi, kjer se je rodila?

Peter Močnik – Romunija počasi postaja njegov drugi dom

Peter Močnik je bil štipendist Alpine. Ko je zaključil srednjo tehnično in obutveno šolo je nadaljeval študij na Fakulteti za naravoslovje in tehnologijo. Po zaključenem študiju se je zaposlil v Alpini kot modelir, kjer je bil njegov mentor Marjan Bogataj. Leto kasneje se je skupaj z Marijo Sporiš podal na enomesečno izobraževanje v Italiji, kjer sta nadgradila svoje tehnično znanje. Ob vrnitvi v Alpino se je lotil tehnične priprave modelov za proizvodnjo. Po šestih letih je potreboval nov izziv, tako je ob delu zaključil še visoko šolo za management v Koprju. Prvi dnevi tretjega tisočletja so bili tudi za Petra Močnika polni novih poti in odločitev. Sedaj svoje tehnično in tehnološko znanje o izdelavi obutve širi na tuje trge.

Marija Tratnik: Enkrat sem res poizkusila. Vendar se sama ne bi mogla ničesar dogovoriti. Jezik je res komunikacijska ovira. Kolegica mi je ponudila svoj bon, ki ga ni uspela izkoristiti in tako namesto mene uredila vse podrobnosti. Jaz sem se samo ulegla in se sprostila. Posebej me je presenetila pozornost maserke, saj mi je pripravila prijetno umirjeno glasbo v angleškem jeziku.

Delo življenje: Kako pa izkoristite prosti čas, ko ste v Sloveniji?

Marija Tratnik: Rada grem v hribe v okolici doma, da se malo sprostim ali preberem kakšno knjigo ali izkoristim trenutke z domačimi. Tudi kolesarim rada, tako da včasih za vse želje in aktivnosti že zmanjka časa.

Delo življenje: Na Dnevu Alpine ste prejeli priznanje za izjemen prispevek k razvoju Alpine na področju proizvodnje v tujini. Kakšni so vaši občutki ob prejemu priznanja?

Marija Tratnik: Prijetno sem presenečena in vesela. Priznanje je potrditev za trud naše ekipe, za vse dobre stvari, ki smo jih dosegli. In tudi za vse tiste, ki se trudijo v Sloveniji, da lahko obutev izdelamo v tujini.

Delo življenje: Odločitev za delo v tujini verjetno ni bila lahka. Ste veliko razmišljali, preden ste sprejeli odločitev in se podali novim izzivom naproti?

Peter Močnik: Tehnični direktor Janko Rejc me je 4. januarja 2000 poklical in mi predlagal odhod v Bosno in Hercegovino. Nisem veliko razmišljal o pomenu odhoda. Marca sva odrinila na pot in takrat sem se prvič srečal s kooperanti. Po kratkem obisku se je rodila ideja o vzpostavitvi tehnične priprave za proizvodnjo v podjetju Fogs. V mesecu maju smo pričeli vpeljevati nov način dela, pri čemer nam je pomagal Muharem Smailagić.

Delo življenje: Kako je potekalo sodelovanje s kooperanti in širitev na tuje trge?

Peter Močnik: V Sarajevo sem odšel leta 2000, ko smo skupaj pričeli uvajati tehnologijo še v starem podjetju. Leta 2001 je Alpina kupila podjetje Fogs. V Bosni in Hercegovini sem bil do leta 2002, ko sem se preselil v Romunijo in pričel sodelovanje z različnimi kooperanti. V začetku leta 2004 smo ustanovili podjetje Alpina Siro v Romuniji. Avgusta istega leta sem prvič odšel na Kitajsko, kjer sem pregledal prvih 5000 parov tekaške obutve narejene pri kooperantu v zaledju Hong Konga. V začetku leta 2005 smo na Kitajskem pričeli z gradnjo zgradbe, kjer je sedaj podjetje Zhongshan Alpina Footwear Company.

Delo življenje: Ste pridobili kakšno posebno izkušnjo v času vašega bivanja in dela v Bosni in Hercegovini, ki vam je koristila pri nadaljnjem delu?

Peter Močnik: Največ sem se naučil ravno od Muharema Smailagića. Njegov pristop do zaposlenih je bil neverjeten. Razmišljanje, da se je potrebno do človeka vesti kot gost, mi je pomagalo tudi pri nadaljnjih uspehih, v Romuniji in na Kitajskem. Ko smo pričeli z delom v Alpini Fogs v Bosni in Hercegovini je bilo najtežje uvajanje novega načina dela v proizvodnjo in organizacija večjega

Peter Močnik, prejemnik priznanja za izjemen prispevek k razvoju Alpine na področju proizvodnje v tujini

števila ljudi. V Romuniji je bilo že lažje in je Alpina Siro zelo hitro napredovala. Nekaj več težav smo imeli na Kitajskem zaradi kulturnih in jezikovnih razlik, ki so oteževale komunikacijo.

Delo življenje: V podjetju v tujini je vedno nekdo iz centrale. Koliko časa ste v posameznem podjetju?

Peter Močnik: Skozi izkušnje smo ugotovili, da je potrebno biti v podjetju vsaj en mesec. Tri- do štiri-dnevni obiski ne pomenijo v proizvodnji nič, saj v tem času ne moremo dokončati in narediti vseh stvari, ki jih želimo.

Delo življenje: Katere so vaše delovne naloge in kako poteka običajen delovni dan?

Peter Močnik: Moja naloga je, da preverim možnosti na področju tehnologije izdelave obutve pri kooperantih. Trudim se upoštevati realne možnosti. Delo je povezano z modeliranjem, montažo in organizacijo. Običajen delovni dan se prične zjutraj okoli sedme ure in traja do ... (nekaj trenutkov tišine), traja štiriindvajset ur. Ko smo v tujini, smo odgovorni za vse, kar se dogaja. Ne moremo kar prepustiti nekemu drugemu, da opravlja naše delo. S svojo prisotnostjo smo na voljo zaposlenim, da povprašajo za nasvet, tako služben kot oseben, ki doprinese k boljšemu delu. Vedno je potrebno imeti budno oko. Včasih bi človek potreboval še kakšno uro več, da bi naredil vse, kar si je zadal v tistem dnevu.

Delo življenje: Ali se delo v naših podjetjih v tujini razlikuje od tega, ki smo ga navajeni v Žireh?

Peter Močnik: Proizvodno delo v Romuniji je organizirano enako kot v Žireh, tudi delovni čas je enak. Pri delavcih smo si že pridobili zaupanje. Zagotovljeno delo, redna mesečna plača in določena varnost zaposlitve vplivajo na zaupanje delavcev do delodajalca. Včasih so delavci v Romuniji prejeli plače tudi dva meseca kasneje in dan izplačila se je stalno menjal.

Delo življenje: Kakšni so bili občutki, ko ste prvič prispeli na Kitajsko?

Peter Močnik: Kitajska je zelo velika. Zemljevidi večjih meril, ki sem jih kupil v Evropi, so v latinici in obsegajo le glavna in večja mesta. Zemljevide manjših meril, ki sem jih kupil na Kitajskem so bolj natančni, vendar so pisani s pismenkami. Njihove črke kmalu postanejo težava. Ko sem prvič prišel na Kitajsko, sem imel zelo veliko srečo. Vse se je sestavljalo tako kot je bilo potrebno. Našel sem hotel v Hong Kongu, v katerem sem prenočil in si pred počitkom ogledal še trgovski center. Trgovski center je v primerjavi z ljubljanskim BTC-jem gromozanski. Zjutraj sem se odpravil na trajekt, ki sem ga brez težav našel in me je popeljal do izbrane lokacije.

Delo življenje: Pogosto slišimo kako majhna je Slovenija. Kitajska je v primerjavi z njo ogromna. Se je bilo težko navaditi na njene razsežnosti?

Peter Močnik: Šele po dveh letih se začnem zavedati, kako velik je deltasti izliv reke Pearl, tretje najdaljše reke na Kitajskem in zaledje Hong Konga, v katerem je naša proizvodnja. Prej mi je bilo to neznano. Nikoli ni časa, da bi se pogledal v okolico podjetja in jo raziskal. Poznam le pot od doma do službe in malo najožje okolice. Vse ostalo, kar ni povezano z delom, ostaja uganka iz dneva v dan.

Delo življenje: Že prej ste omenili, da ste imeli prvi dan težave s prebiranjem njihovih pismenk. Predstavljam si, da je jezik zelo velika ovira. Kako to premagujete?

Peter Močnik: Zelo malo ljudi govori in razume angleško ali katerikoli drugi jezik. Zato je bilo sporazumevanje na začetku zelo težko. Imeli smo prevajalko, ki nam je omogočila prestopiti prve ovire. S pogostimi obiski in prisotnostjo v proizvodnji smo spoznali ljudi, ugotovili kdo ima interes za delo in kdo ne. Govorimo lahko tudi po Žirovsko (smeh). Ravno ob zadnjem obisku sem vodji šivalnice vse obrazložil v domačem jeziku in s kretnjami. Če je nekdo dogajanje opazoval s strani, se je moral kar pošteno nasmejati. Moram priznati, da sem bil naslednji dan kar pošteno presenečen, saj je

delavka storila vse, kar sem ji naročil prejšnji dan. Ko smo prvič prišli na Kitajsko smo imeli občutek, da vsi le »žlobodrajo«. Šele čez kako leto smo pričeli ločevati prve besede, ki jih še danes ne razumemo. Zanimivo je bilo ugotoviti, da imamo v proizvodnji ravno toliko narečij kot imamo delavcev. Tako jih je včasih težko razumeti, čeprav govorijo o isti stvari.

Delo življenje: Nekaj ste nam povedali že o organizaciji dela v Romuniji, kako pa je za delavce poskrbljeno na Kitajskem?

Peter Močnik: Kitajci delajo za zaslužek in jih ne zanima v katerem podjetju so zaposleni. Tudi način življenja je tu popolnoma drugačen. V našem predelu industrijske cone je šest obutvenih podjetij. Ljudi je zelo veliko in v povprečju delamo tisoč parov na dan. Ljudje živijo v komunah znotraj podjetja, kjer imajo organizirano prehrano – zajtrk, kosilo in večerjo vedno ob isti uri. Med seboj se poročajo in ustvarjajo družine. Delovni čas se prične ob sedmi uri zjutraj in konča ob pol sedmih zvečer, ali po potrebi še dlje, kar je odvisno od količine dela. V proizvodnji je potrebno imeti vedno odprte oči in nadzorovati delo. Pregledovati je potrebno kakovost in stremeti k izdelavi izdelkov v dogovorjenem časovnem roku. Kitajci imajo zelo slab občutek za izpolnjevanje rokov. Prepričani so, da če dela ne dokončaš danes, lahko počaka na jutri ali pojutrišnjem. Vendar so roki pri nas zelo pomembni. Včasih je težko uskladiti naše in njihovo razumevanje. Tu se zopet pokaže ena izmed kulturnih razlik.

Delo življenje: Kot pravite delate štiriindvajset ur dnevno. Zaupajte nam kako preživljate prosti čas, kolikor ga uspete ujeti?

Peter Močnik: Res je, moj delavnik ni omejen na osem ur. Delam od jutra do večera. Prve vikende sem prespal, nato me je premamilo zanimanje za okolico in mesto. Začel sem raziskovati mesto, opazovati ljudi in živeti v prostem času, ki ga ni ravno veliko. Ravno v Sarajevu sem imel priložnost spoznati skrivne kotičke, kamor zahajajo le domačini. Imel sem dobrega vodnika, gospoda Đevada

Karića in njegove prijatelje. V Romuniji sem v nekem obdobju ugotovil, da hodim le v službo in domov, zato je bilo nujno potrebno nekaj spremeniti. Ko smo v tujini je potrebno živeti, kot bi bili doma. Počasi smo se začeli vključevati v življenje skupaj s prebivalci mesta. Pri tem mi je pomagala Adriana, ki me je vpeljala v skupnost. Začel sem se ukvarjati s športom, udeležujem se različnih kulturnih dogodkov, čez vikend pobegnemo skupaj v naravo na piknik. Na Kitajskem zadnje čase bolj pričakujem dan vrnitve v Romunijo, kot da bi se polno udeleževal življenja v mestu. A vendar s sodelavcem Alešem vneta raziskujeva njihovo kuhinjo ter preizkuša nožno masažo. Kitajska kuhinja, ki jo poznamo Slovenci je bolj podobna kitajskemu McDonaldsu, kot njihovi pravi kitajski hrani. Tam je hrana vezana večinoma na sezone. Predvsem je bolj eksotična, nenavadna. Tako lahko okusiš meso krokodila, kače, mačke, psa in še kaj drugega bi se našlo.

Delo življenje: Omenili ste Adriano. Kot smo slišali ste bili dolgo časa zagrizen samec. Ali tujina počasi postaja vaš dom?

Peter Močnik: Sedaj večino prostega časa preživim v Romuniji, kjer si počasi tudi ustvarjam življenje. Moram priznati, da je vseeno drugačno kot smo ga navajeni v Žireh. Z Adriano sva se spoznala že prvič, ko sem prišel v Medias. Sodelavec me je popeljal v podjetje, kjer je delala Adriana. Bila je moj prvi stik z Romuni. Kar nekaj časa je preteklo, preden sva se odločila, da poskusiva skupno pot. Sedaj uživava, ko deliva trenutke.

Delo življenje: Pred štirimi leti ste se preselili v Romunijo. Kje prebivate, ko se občasno vrnete v Slovenijo?

Peter Močnik: Ko se vrnem v Slovenijo, bivam pri očetu in mami, ki me iskreno razvaja, mi kuha, pere, lika in pospravlja.

Delo življenje: Kako so doma sprejeli odločitev o vašem odhodu?

Peter Močnik: Sem edini otrok v družini. Mami je bilo težko, vendar nikoli ni nič rekla. Očeta sem tistega dnevnega leta 2000 povprašal za

Čistilec ostrig na Kitajskem

nasvet, kaj naj storim. Vendar mi je odgovoril: »Ne bom ti dal sveta, sam izberi svojo pot. Ne želim da hodiš čez leta k meni in kažeš na druge, ki so uspešni, kot bi bil lahko tudi ti.« Zdaj vem, da sem prav storil.

Delo življenje: Letos ste prejeli priznanje za izjemni prispevek k razvoju Alpine na področju proizvodnje v tujini. Kakšni so vaši občutki ob prejemu te nagrade?

Peter Močnik: Vesel sem, da je bilo naše delo, delo skupine, opaženo. Vem, da delamo dobro, da se trudimo po svojih najboljših močeh in veliko vložimo v proces. Zadovoljen sem, da se delo v tujini premika in vsak dan nadgrajuje. Vidni so rezultati našega dela in napora, ki jih matična družba sprejema in opazi.

Delo življenje: Ali že imate kakšne načrte za prihodnost?

Peter Močnik: Se bom pustil presenetiti. Upam, da bo šlo vse v pravo smer, tako osebno kot poslovno. Predvsem si želim zdravja. Z ritmom življenja, ki ga sedaj živim, brez zdravja ne bi mogel delati. Ob tej priložnosti se zahvaljujem svojemu mentorju in vodji Janku Rejcu, ki je vsa ta leta verjel vame in mi zaupal, ter svoji družini, ki je velikokrat potrpežljiva skupaj z mano.

Tanja Roje

Anja K. Tomažin – obraz Alpine v letu 2006 tudi voditeljica na Dnevu Alpine

Anja K. Tomažin je vodila letošnje prireditve Dan Alpine. V Žiri je prišla že zgodaj popoldne, ko je bila »generalna«. Vsi jo poznamo s televizijskih ekranov. Tokrat nam je bila bližje; bila je naša in z nami. Tudi sama meni, da je občutek, ko te ljudje sprejemajo za svojega, zelo prijeten. In tako je bilo tudi na Dnevu Alpine. Po končani prireditvi sem jo popeljala v Alpinine prostore. Ukradla sem ji nekaj minut in zaupala mi je svoje občutke tega večera.

Delo življenje: Kako ste se počutili na dnevu Alpine, saj ste imeli poleg vloge voditeljice še novo vlogo, obraz Alpine. Ali je to kaj vplivalo na vodenje prireditve?

Anja K. Tomažin: Ko sem prvič dobila tekst in ga prebrala, je vse pisalo v prvi osebi. Najprej se mi je zdelo nenavadno, zakaj govorim o Alpini v prvi osebi. Potem sem se zavedela, da jaz sem Alpina. Ko sem bila na odru, sem se v določenih trenutkih spomnila na to vlogo. Vsekakor je drugačen občutek kot na katerikoli drugi prireditvi. Vse skupaj se mi je zdelo domače in prijetno, kljub temu, da sem bila prvič na tem odru.

Delo življenje: Kaj vam je bilo najbolj všeč?

Anja K. Tomažin: Všeč so mi bila tri obdobja prikazana skozi igro, zelo simpatično in zanimivo. Veliko bolje, kot če bi jaz pripovedovala, kako je bilo včasih. Govorjena beseda nima tolikšne moči kot vizualna podoba. Igralci so bili simpatični, smešni in zabavni. Dobro so sprostiti publiko. Ko so k meni prihajali nagrajenci in sem se malo pošalila z njimi, se je cela dvorana zasmejala. Ko začutimo, da se je publika sprostita, da se odziva, uživa v dogajanju ter nas sprejme medse, takrat začutimo tudi pripadnost. In to je dober občutek.

Delo življenje: Vas je kaj zelo presenetilo?

Anja K. Tomažin: Mislim, da me je najbolj presenetila prijaznost vseh, od predsednika uprave, igralcev v zadržju, do zadnjega, ki mi je pripravljajl mikrofon. Celotno vzdušje je bilo zelo dobro. Včasih pridem, naredim

Anja K. Tomažin v vlogi gostiteljice

in grem. Tukaj se mi zdi, da je bilo več kot samo to.

Delo življenje: Če bi imeli možnost, da še enkrat stopite na oder ali bi kaj spremenili?

Anja K. Tomažin: Nič ne bi spremenila. Popolnoma sem zadovoljna s tem, kar je bilo.

Delo življenje: S Sašo Lendero sta si delili garderobo ...

Anja K. Tomažin: ... in »skoz čevkali«.

Delo življenje: Se poznata že od prej?

Anja K. Tomažin: S Sašo se pozna že dolgo. Sicer nimava stikov, vendar je prijetno poklepetati, kadar se takole priložnostno srečava.

Delo življenje: Da se vrnem nazaj na začetek ... Zakaj ste se odločili, da postanete Alpinin obraz leta?

Anja K. Tomažin: Zelo nerada sem se spuščala v te stvari. Nikoli prej še nisem bila v podobnem oglasu oziroma se nekomu prepustila, da postane njegov obraz. Do zdaj ni bilo ponudbe, ki bi se mi zdela zanimiva.

Pritegnil me je koncept Alpine. Način, kako je bil projekt zastavljen, kako so bile pripravljene in načrtovane fotografije, oglas, kdo vse je delal in na kakšen način, vse to je vplivalo na mojo odločitev. Pritegnilo me je zaradi profesionalnosti dela in odnosa, ki ga je Alpina izkazala do mene. Ravno zato sem si rekla: »Razmisli, mogoče bi se res spustila v kaj takega.« Tako sem pričela razmišljati tudi o samem izdelku – čevljih – ali so ti primerni zame ali ne. V oddaji krojim modo, s pomočjo moje stilistke in modne oblikovalke, Barbare Podlogar. Moja podoba vpliva na ljudi in ravno zato se veliko lažje poistovetim z Alpininim oglasom, kot pa s kakšnimi pralnimi praški ali špageti. Če že oglašujem blagovno znamko, želim reči: »To sem jaz in to prodajam.« Navdušena sem bila tudi potem, ko smo začeli delati. Vse se je izkazalo zelo profesionalno, dorečeno. Bila sem brez kakršnih koli bojazni in skrbi, da ne bi dobro izpadlo.

Delo življenje: Kaj menite o udobnosti in modnosti Alpininih čevljev? Je to čevelj, v katerem se dobro počutite?

Anja K. Tomažin: Moja mama pravi, da se Alpinino kopito najbolje prilega na njeno nogo in so to najudobnejši čevlji. Ko sem jih poskusila, sem rekla: »To so pa res udobni čevlji.« Še nekaj let nazaj Alpinini izdelki niso sodili v območje mojega povpraševanja. Sedaj gre vedno bolj v smeri mojih želja in mislim, da bo Alpina še kar nekaj časa ostala moja izbira. Naredili ste nekaj prototipov sandalov, ki jih nosim v oddaji in so fantastični. Ravno nocoj sem jih imela obute. Lepi so »kot strela«.

Delo življenje: Za konec še kakšno posebno sporočilo za Žirovce?

Anja K. Tomažin: Za Žirovce ... mislim, da se imate fino tukaj v Žireh. Tako malo stran od Ljubljane. Celo življenje sem živela v centru, a se nisem dobro počutila kot mestni otrok. Ravno zato tako uživam, ko pridem sem. Narava in okolje se mi zdita dobro vzdušje za oblikovanje tega, kar ustvarjate. Bodite ponosni na to in na Žiri.

Tanja Rojc

Dobili smo nov rezalnik na vodni curek

V maju je bil v oddelku rezalnikov nameščen nov rezalnik na vodni curek. To je Alpinin četrti rezalnik v proizvodnji. Sedaj imamo dva rezalnika, ki režeta z vodnim curkom in dva, ki režeta z nožem.

Rezalniki so postali nepogrešljivi del izdelave obutve. Pogosto se vprašamo, kako smo lahko včasih delali brez njih oziroma kaj bi bilo, če (rezalniki) ne bi delali. Včasih smo morali izdelovati sekalne nože za vsak vzorec posebej, sedaj nam je to prihranjeno. Modelirji v elektronski obliki pošljejo model v oddelek rezalnikov, kjer odrežejo sestavne dele za posamezen vzorec modela. S tem se skrajša čas od modelirske priprave do končne izdelave vzorčnega čevlja. Poleg tega se vsi popravki, ki se naredijo na modelu, lahko takoj odrežejo iz ustreznega materiala. S tem se izognemo dvojnemu sekalom. Včasih smo morali izdelati za vsak popravek nov sekalni nož ali pa samo novo šablono in nato ročno odrezati sestavni del. Sedaj je ročnega rezanja zelo malo. Poleg prihranka časa so nižji tudi stroški priprave.

Vse večja potreba po dodatnih rezalnikih se pojavlja zaradi vedno manjših naročenih količin določenega modela obutve. Rezalnik omogoča, da ni potrebno izdelati sekal za modele, kjer bi bilo to glede na naročila nerentabilno in/ali preveč zamudno. S tem pridobimo na fleksibilnosti in odzivnosti proizvodnje, kar predstavlja eno izmed naših konkurenčnih prednosti v boju na neizprosni svetovni trgu.

V maju smo v oddelku rezalnikov namestili nov rezalnik na vodni curek, ki smo ga kupili na Portugalskem. Na tem rezalniku lahko režemo vse materiale, razen tistih, ki so preveč občutljivi na vodo. Take materiale odrežemo na rezalniku, ki reže z nožem. Posebnost novega rezalnika je kamera, s katero posnamemo material, ki ga bomo obdelovali. Na monitorju se s pomočjo računalniškega programa položi dele, ki naj bi se izrezali. Pri ostalih rezalnikih se uporablja projektor, ki neposredno na material projicira posamezne kose. Slabost projektorjev je ta, da so občutljivi na prah in tresljaje, zato s časom projicirana slika zbledi.

Pri novem rezalniku dela Milena Melin, ki pravi, da je delo precej po-

Nov rezalnik na vodni curek

dobno kot na drugih tovrstnih napravah. Razlikujejo se le računalniški programi. Tega se je morala naučiti, vendar ji to ni predstavljalo večje težave in delo danes poteka v običajnem delovnem ritmu. Veseli jo

tudi, da so uspeli znižati glasnost rezalnika, ki je bila v prvih dneh precej moteča. Dodatno bodo ogradili motor, s čimer bodo ublažili to neprijetnost.

Neža Kopač

Raziskava organizacijske klime in zadovoljstva zaposlenih v letu 2006

Že drugo leto zapored smo v podjetju izvedli raziskavo organizacijske klime in zadovoljstva zaposlenih v organizaciji. Skupno povprečje vseh kategorij je v primerjavi z rezultati za leto 2005, glede na SiOK in Alpino, nekoliko nižje. Z rezultati smo lahko delno zadovoljni. Ugotovljamo, da bo potrebno posvetiti več pozornosti določenim segmentom, katerih povprečja, v primerjavi z lansko raziskavo, padajo.

Z raziskavo organizacijske klime in zadovoljstva zaposlenih je Alpina pričela v mesecu marcu. Anketiranje je potekalo od 1. marca do vključno 14. marca 2006. Vprašalnik je bil posredovan 274 anketirancem, od tega 103 režijskim delavcem in 171 proizvodnim delavcem. Vprašalniki so bili zaposlenim v centrali vročeni s pomočjo vodij oddelkov in interne pošte. Vračali so jih v zato namenjeno škatlo pri vratarju. Prodajalcem so bile ankete poslani po pošti in ti so jih na enak način tudi vrnili.

Vrnjenih in ustrezno izpolnjenih je bilo kar 161 vprašalnikov oziroma 58 odstotkov tistih, ki so jo prejeli. V primerjavi s posamezno skupino anketiranih se je izkazalo, da je tako

skupina proizvodnih kot režijskih delavcev oddala vprašalnik v povprečju v podobnem odstotku kot v lanski raziskavi. Izmed 108 vprašalnikov, posredovanih režijskim delavcem je bilo vrnjenih 58 (54 odstotkov). Izmed 171 vprašalnikov, namenjenih proizvodnim delavcem so bili vrnjeni 103 vprašalniki (60 odstotkov).

Organizacijsko klimo tvori več različnih sklopov (kakovost, inovativnost in iniciativnost, motivacija, ...). Vsak posamezen sklop oblikuje pet vprašanj, ki se ocenjujejo s petstopenjsko lestvico od 1 do 5, kjer ocena ena pomeni, zelo se ne strinjam in ocena pet, zelo se strinjam s trditvijo. Skupno povprečje vseh kategorij v letu 2006, ki oblikujejo organizacijsko

klimo, za Alpino znaša **3,20 točk**. Ta rezultat je glede na lansko leto nekoliko nižji, saj je v letu 2005 skupno zadovoljstvo znašalo **3,29 točk**. Povprečje za SiOK v letu 2005 pa znaša 3,24 in je nekoliko višje kot povprečje v Alpini za leto 2006.

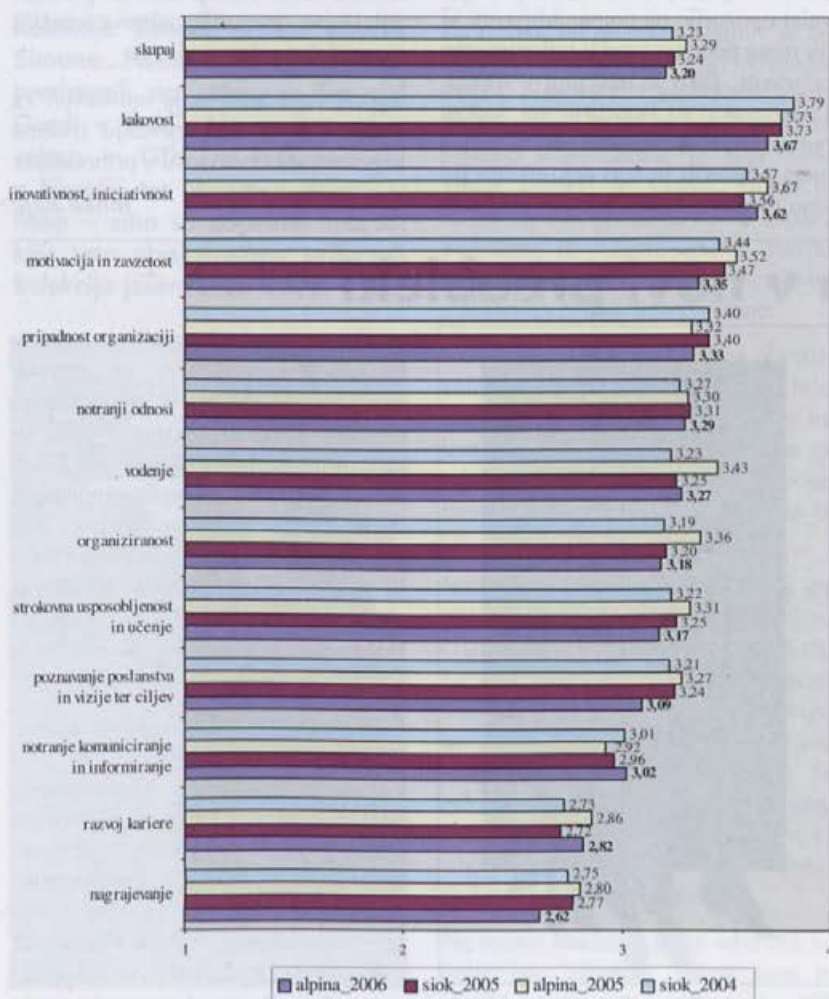
Rezultate pridobljene skozi raziskavo organizacijske klime v Alpini smo razdelili v tri sklope, in sicer na visoko ocenjene kategorije, srednje ocenjene kategorije in slabo ocenjene kategorije. Visoko ocenjene kategorije so bile: kakovost, inovativnost, iniciativnost ter motivacija in zavzetost. Najvišje ocenjena kategorija je bila **kakovost (3,67 točk)** in je le malenkost nižja kot je bilo to povprečje v Alpini v lanskem letu. Drugo najvišjo oceno je prejela kategorija **inovativnost in iniciativnost (3,62 točk)**. To kategorijo so delavci ocenili malenkost slabše kot prejšnje leto in sicer za 0,5 točk. Tretje mesto je prav tako kot v letu 2005 pripadlo kategoriji **motivacija in zavzetost (3,35 točk)**. Tudi ta ocena je nižja kot je znašala v letu 2005. V skupino srednje ocenjenih kategorij so se, z

majhno razliko, uvrstile naslednje kategorije: pripadnost organizaciji (3,33 točk), notranji odnosi (3,29 točk), vodenje (3,27 točk), organiziranost (3,18 točk), strokovna usposobljenost in učenje (3,17 točk), poznavanje poslanstva in vizije ter ciljev (3,09 točk). V zadnjo skupino, slabo ocenjenih kategorij so se uvrstile: nagrajevanje, razvoj kariere ter notranje komuniciranje in informiranje. Tako najnižje ocenjena kategorija še vedno ostaja nagrajevanje. Povprečna ocena te kategorije znaša **2,62 točk**. Ta ocena je, glede na povprečje iz leta 2005, še nižja in sicer za 0,18 točk, saj je v letu 2005 le-ta znašala 2,80 točk. Nekoliko višje je ocenjena kategorija razvoj kariere (2,82 točk), vendar tudi nekoliko nižje kot leta 2005. Z nekoliko večjim povprečjem sledi kategorija notranje komuniciranje in informiranje (3,02 točk). Ta kategorija je v letu 2006 prejela višjo povprečno oceno kot v letu 2005, saj je takrat znašala le 2,92 točk.

Poleg organizacijske klime smo ocenjevali tudi zadovoljstvo zaposlenih.

Zadovoljstvo zaposlenih smo ugotavljali že lansko leto in lahko kategorije primerjamo s podatki iz leta 2006. Povprečje skupnega zadovoljstva, z upoštevanjem vseh enajstih dejavnikov zadovoljstva, je leta 2006 v Alpini znašalo 3,48 točk. Skupna povprečna ocena zadovoljstva se je v letu 2006 glede na leto 2005 v povprečju zmanjšala za 0,18 točk. Skupno povprečje, ki tvori zadovoljstvo pri delu znaša za SiOK 2005 3,45 točk in je le malenkost nižje kot znaša povprečje za Alpino 2006. Najvišjo povprečno oceno skupnega zadovoljstva je prejela kategorija »zadovoljstvo s stalnostjo zaposlitve«, ki znaša 4,14 točk v letu 2006 in v primerjavi z lanskoletnimi podatki ostaja najvišje uvrščena kategorija zadovoljstva. Anketiranci so izrazili tudi veliko »zadovoljstvo s sodelavci«. Povprečna ocena tega zadovoljstva znaša v letu 2006 3,96 točk. Na tretjem mestu se nahaja kategorija »zadovoljstva z delom« s povprečno oceno 3,94 točk. »zadovoljstvo z delovnim časom« se nahaja na četrtem mestu s povprečno oceno 3,74 točk. Sledi »zadovoljstvo z neposredno nadrejenim«, ki znaša 3,71 točk, a se je glede na leto 2005 znižala za 0,12 točk. Kategorija »zadovoljstvo s statusom v organizaciji« je prejela povprečno oceno 3,38 točk. Nadalje si sledijo »zadovoljstvo z vodstvom organizacije«, s povprečno oceno 3,34 točk, »zadovoljstvo z delovnimi pogoji« s povprečno oceno 3,33 točk, »zadovoljstvo z možnostmi za izobraževanje« (3,25 točk); »zadovoljstvo z možnostmi napredovanja« (2,89 točk) ter »zadovoljstvo s plačo« (2,55 točk). Zadnje tri kategorije zadovoljstva so prejela nižjo ali enako povprečno oceno kot v letu 2005.

Takšni so torej rezultati raziskave organizacijske klime in zadovoljstva zaposlenih v letu 2006. Z njimi smo lahko le delno zadovoljni. Glede na to, da je kar nekaj kategorij prejelo nižjo povprečno oceno kot v letu 2005, bodo potrebne določene spremembe. Predvsem vodje bodo morali pripraviti programe izboljšav, ki bodo pripomogli k višjemu zadovoljstvu vseh zaposlenih. Nenazadnje vsi dobro vemo, kako pomembno je, da se na delovnem mestu dobro počutimo. Le tako lahko prispevamo svoj delež k uresničevanju ciljev podjetja.

Primerjava povprečnih ocen za SiOK

Katarina Mlakar

Ponovna vzpostavitev Sistema vodenja kakovosti ISO 9001

V Alpini smo se za poslovanje skladno z mednarodnim standardom ISO 9001 odločili že »daljnega« leta 1997 in v sredini leta 1998 tudi pridobili Certifikat kakovosti. Takrat smo bili med prvimi podjetji obutvene panoge v Evropi in eno redkih podjetij, ki je omenjeni certifikat pridobilo tako za področje prodaje, proizvodnje in maloprodaje. Ob uvajanju smo se srečevali s togimi zahtevami standarda, ki so zahtevale veliko, lahko rečem preveč, administrativnega dela. Slednje je bilo velik problem ob periodičnih presojah.

Leta 2000 je Evropska komisija za standardizacijo izdala novo verzijo standarda in jo poimenovala ISO 9001:2000. Vsem, ki smo predhodni certifikat že pridobili, je komisija naložila, da sistem zagotavljanja kakovosti prilagodimo novemu standardu do konca leta 2003.

Le-tega v Alpini nismo storili in tako je veljavnost certifikata potekla. Z vstopom v Evropsko unijo in z možnostjo prijave na razpise Evropske unije, je certifikat ISO 9001:2000 močno pridobil na veljavi. Predstavlja

potreben pogoj za prijavo na javne razpise, saj z njim podjetje dokazuje, da posluje na mednarodno priznan način. Posledično temu je vodstvo Alpine ocenilo, da je certifikat smiselno obnoviti. Ker smo leta 1998 vse takratne zahteve temeljito obravnavali, prehod na novo različico standarda ni zahteval neklih korenitih sprememb v načinu delovanja. Potrebna je bila sprememba krovne dokumentacije (Poslovník kakovosti), v kateri smo, skladno z novimi zahtevami, ustrezno definirali poslovne procese. Ves pretok informacij smo podprli z informacijsko tehnologijo, ki nam (za razliko od leta 1997) omogoča mnogo manj administrativnega dela in s tem tudi bistveno zmanjšuje stroške vzdrževanja sistema.

V prvem tednu aprila je bila izvedena presoja sistema s strani BVQI, vodilnega evropskega presojevalca. Kot je pri takih presojah običajno, presojevalci opozorijo na pomanjkljivosti, ki jih mora podjetje v roku treh mesecev odpraviti. Tako je bilo tudi v Alpini. Presojevalci so opozorili na sedem pomanjkljivosti, ki smo jih do konca maja odpravili in vso dokumentacijo smo predali certifikacijskemu organu

ter tako pridobili certifikat. Postopek izdaje običajno traja mesec dni. Predvidevamo, da bo Alpini Certifikat kakovosti uradno podeljen še pred kolektivnim dopustom.

»Konec dober, vse dobro,« bi se lahko glasil zaključek. Vendar menim, da je zelo pomembno, da za konec izpostavim dve stvari: (1.) Izkazalo se je, da podjetje potrebuje nekakšen sistem zagotavljanja kakovosti. Dokaz za to je cela vrsta postopkov, ki so se v poslovanju in vsakodnevnem ravnanju ohranila, ne glede na to, ali smo certifikat imeli ali ne. To je vidno predvsem tam, kjer je spremenjeni način dela brez ustreznega sledenja praktično nemogoč (npr. majhne serije in potrebna natančnost v spremljanju proizvodnje). Kjer je več maneverskega prostora, se sicer koristni postopki kmalu opustijo. (2.) Razmere so se od leta 1997 bistveno spremenile in marsikaj, na kar presojevalci niso opozorili, zahteva temeljit razmislek znotraj podjetja.

Zgoraj navedeno velja upoštevati za popotnico pri nadgrajevanju sistema zagotavljanja kakovosti v prihodnosti.

Janko Rejc

Simona Fashion v novi preobleki

Blagovna znamka Simona Fashion je dobila novo, osveženo podobo, ki jo bomo začeli uporabljati s sezono pomlad/poletje 2007. Po desetih letih, odkar je bil razvit prvi logotip, je bila odločitev za nadgradnjo in posodobitev celostne grafične podobe nujna. Cilj prenove je bil predvsem uskladiti celostno grafično podobo blagovne znamke z želeno identiteto blagovne znamke, ki jo gradimo pri naših kupcih, izboljšati berljivost logotipa ter ga prilagoditi sodobnim oblikovalskim trendom.

Na nejavnem anonimnem natečaju je bil med petimi prispelimi predlogi izbran posodobljen logotip. Strokovna komisija je ocenila, da njegov karakter najbolj ustreza sporočilnosti in pozicioniranju blagovne znamke Simona Fashion, ki ponuja udobno

Silhuete bodo nosilni motiv komunikacije nove podobe Simone Fashion

modno obutev iz naravnih materialov in sodobnega dizajna za aktivne ženske srednjih let. Z njim želimo doseči še večjo prepoznavnost in zapomljivost. Izbrani logotip je čistih linij, sofisticiran, a vendar preprost in dobro berljiv. Romantično noto mu daje detajl – vitica, ki povezuje črki o in n. Ohranili smo modro barvo kot osnovno barvo blagovne znamke, da bi olajšali prehod na posodobljen logotip pri naših zvestih kupcih.

Skladno s prenovljeno celostno grafično podobo smo se odločili tudi za korak naprej pri tržnokomunikacijskih akcijah. Rdeča nit tržnega komuniciranja v naslednjih sezonah bodo ženske silhuete, ki pripovedujejo zgodbo o ženski, ki nosi čevlje blagovne znamke Simona Fashion in zato izstopa iz povprečja, se razpozna v množici. Racionalnemu nagovoru, katerega temelji so udobje, modnost,

svež dizajn in naravni materiali, tako dodajamo še čustveno komponento sporočila – zgodbo o poslovni ženski, ki ve kaj hoče. Obutev Simona Fashion ji pomaga pri uresničevanju njenih ciljev.

Motiva silhuet se bosta pojavljala na parskih škatlah, nosilnih vrečkah in drugih orodjih tržnega komuniciranja. Bolj prefinjena, modra različica silhuet se bo uporabljala za elegantne, »chic« modele kolekcije Simona Fashion, medtem ko je igriv, oranžen motiv oblikovan za udobno, bolj športno oziroma »urban« obutev. Delitev narekujejo raznolike potrebe potrošnic, ki obutev Simona Fashion uporabljajo ob različnih priložnostih. Za sejemske predstavitve in ogledne kartone bomo motiva silhuet obogatili s fotografijama manekenke, ki bo obuta v čevlje Simona Fashion.

Dosledna raba osveženega logotipa in ohranjanje istega osnovnega ele-

menta v tržnih komunikacijah skozi več sezon, bosta pripomogla k večanju prepoznavnosti in ugleda blagovne znamke Simona Fashion pri naših

zvestih strankah ter bolj samozavestnemu in prepričljivemu nastopu pri potencialnih kupcih.

Katja Urbančič

Agentom smo predstavili novo podobo Simone Fashion

novo podobo blagovne znamke Simona Fashion, nad katero so bili pozitivno presenečeni. Pravijo, da je potrebno iskati lastno pot, ki se bo razlikovala od konkurenčnih in nas naredila bolj prepoznavne. Seveda pa je osnova pri tem pravi izdelek za pravo ceno.

Neža Kopač

V veliki dvorani Alpine so se konec maja srečali agenti modne obutve. Izbirali so modele iz kolekcije pomlad/poletje 2007, ki bodo predstavljeni junija na sejmu v Rivi del Gardi. Poleg novih modelov obutve smo jim predstavili tudi

Modna kolekcija Simona Fashion na sejmi v tujini

Kolekcijo ženske modne obutve Simona Fashion smo januarja predstavili na sejmu v Rivi del Gardi v Italiji. Na mednarodna sejma – GDS v Duesseldorfu v Nemčiji ter Micam v Milanu v Italiji – smo se odpravili marca, kjer smo obiskovalcem prikazali kolekcijo jesen/zima 2006.

Polona Žakelj in Ana Artač s poslovno partnerico

Za razliko od preteklih sejmov je bil sejem v Nemčiji letos že prvi vikend v marcu. Napovedi o uspešnosti sejma so bile precej slabe. Največja ovira za prodajo letne obutve je bilo slabo vreme povsod po Evropi. Dolga in mrzla zima ni privabila veliko kupcev pomladne in poletne obutve. Ravno zato so se trgovci v nakupe kolekcije jesen/zima podali zelo previdno.

Na sejmu GDS je bila večina obiskovalcev tujcev, še najmanj je bilo Nemcev. Za Alpino je prisotnost na tem sejmu zelo pomembna, saj se ga udeleži veliko kupcev iz Vzhodne Evrope in Rusije, ki obiščejo le ta sejem.

Naša enotna in zanimiva podoba ter prikupen razstaveni prostor je na sejmu GDS vzbujal posebno pozornost. Deležni smo bili številnih pohval. Sodobna podoba je pritegnila verigo trgovin iz Estonije, ki nam je na sejmu naročila testno količino obutve za nekaj od svojih petnajstih prodajal. Poleg obutve so izbrali tudi torbice, ki smo jih letos prvič ponudili kot modni dodatek usklajen z obutvijo.

Na sejmu Micam v Italiji smo bili že tretje leto zapored. Tokrat nam je prvič uspelo pritegniti zanimanje Italijanov. Zaradi tega je bil sejem

pravo malo presenečenje. Napisali smo naročila in dobili povabilo za predstavitev kolekcije podjetju, ki ima v lasti štirinajst prodajal. Od njih smo kasneje prejeli tudi naročilo. Kupci so nam povedali, da se je naša kolekcija, v primerjavi z lanskim letom precej izboljšala. Tako po dizajnu kot tudi po mehki obutve. Pogovarjali smo se za sodelovanje s šestimi agenti in se na koncu dogovorili z dvema. To je velik uspeh, saj vsi dobro vemo, kakšen pomen ima Italija v obutveni industriji.

Za uspešno poslovanje moramo zagotoviti predvsem pravočasne dobavne roke in ustrezno kakovost. Vendar se tu odpira nov problem, saj kupci naročajo vedno pozneje, obutev pa želijo vedno hitreje. Prepozna ali neakovostna dobava se kaže v slabih prodajnih rezultatih kupcev, zato naslednjo sezono ne naročijo modelov iz nove kolekcije. Potem se zaman sprašujemo, zakaj ni naročil. Kupec si je našel novega dobavitelja.

Pravočasne dobave in ustrezna kakovost ob predpostavki prave cene, so danes ključ do uspeha na vseh prodajnih trgih. To je tudi naš ključ do uspeha na svetovnem trgu.

Polona Žakelj

Produktni vodje športnega programa in vodja tekmovalne službe o svojem delu

Produktni vodje športnega programa morajo vsako leto ustvariti konkurenčno kolekcijo športne obutve. Vodja tekmovalne in servisne službe skrbi za Alpinine tekmovalce, tako na terenu kot v podjetju.

Povezani so skoraj z vsemi oddelki v podjetju, hkrati sodelujejo tudi s sodelavci in partnerji izven podjetja. Njihovo delo zahteva bogate organizacijske sposobnosti in spretnost usklajevanja različnih aktivnosti, ki vodijo do končnega izdelka. Na eni strani so z mislimi pri pripravi nove kolekcije, rešujejo probleme, ki se pojavljajo v proizvodnji tekočih modelov, poleg tega razmišljajo o razvoju novih izdelkov za več let naprej. Skratka delo je pestro, zanimivo in vedno se nekaj dogaja. Vodja tekmovalne službe skrbi za tekmovalce, ki s svojimi uspehi predstavljajo blagovno znamko Alpinine tekaške obutve. Njegovo delo je na terenu, kjer se izvaja servis obutve tekmovalcev, kot tudi v centrali, kjer z nasveti in izkušnjami s terena pripomore k razvoju tekaške obutve.

Janez Novak, produktni vodja tekaške obutve, Boštjan Lukančič, produktni vodja pohodne obutve, Rok Oblak, produktni vodja alpske obutve in Peter Torkar, vodja tekmovalne in servisne službe si delijo delovni prostor in izkušnje. Njihov delovni prostor je v pisarni športnega programa. Velika pisalna miza je pregrajena z nižjimi stenami. Tako je skupen prostor, kjer lahko izmenjujejo izkušnje, hkrati osebni prostor za razmišljanje in ustvarjanje. Stene okrog njih so polne izdelkov, ki jim šepčejo nove ideje in izboljšave.

S trindvajsetimi leti delovnih izkušenj ima Janez Novak najdaljši staž v Alpini. Pravi, da se delo produktnih vodij prične z idejo o izdelku, s teoretičnim osnutkom in zaključni s končnim izdelkom. Preden postavijo smernice za oblikovanje nove kolekcije je potrebna temeljita analiza trga. Na sejmih pregledajo novosti konkurentov. Skupaj s kupci analizirajo posamezni trg in njegove značilnosti. Na ta način pridobijo odzive s trga in sledijo novim trendom in smernicam razvoja. Najtežji del je predvidevanje prihodnjih trendov, saj se kolekciji

Boštjan Lukančič, produktni vodja pohodne obutve

tekaške in trekking obutve pripravljata za leto vnaprej, alpska obutev pa tudi za dve leti vnaprej.

Na osnovi pridobljenih podatkov in oblikovanih zamisli pripravijo predlog o sestavi kolekcije in njenih novostih. V tej fazi se v razvoj vključijo modelirji in industrijski oblikovalci, ki idejo poskušajo udejanjiti v prototip izdelka. Vzporedno se oblikuje grafična podoba kolekcije in znotraj nje tudi podoba novih modelov. Prve skice so tako pripravljene za predstavitev. Najprej predstavnikom Alpine, nato še kupcem. Na sestankih se predlog kolekcije dodela in izpopolni. Med tem časom testirajo funkcije izdelka, preverijo možnosti kasnejše izdelave v proizvodnji, nabirajo vzorce različnih materialov, barv in podobno. Ko je predlog kolekcije potrjen, pričnejo izdelovati vzorce. Vzorci so potrebni za predstavitev kolekcije in prodajo.

A vendar se njihovo delo tu ne konča. Potrebno je uskladiti ideje oblikovalcev z razvojnim oddelkom, ki določa, kako se bo čevelj izdelal v proizvodnji ter izbrati primerne materiale, odločiti kje in kako se bo izdelek proizvajal, preveriti cenovno konkurenčnost izdelave, se vključiti v pripravo komunikacijskih materialov za izdel-

ke, predstavljati kolekcijo različnim javnostim in testirati polizdelke in izdelke. Delo zahteva budno koordinacijo različnih procesov, preden je čevelj izdelan in poslan kupcu. Ko je čevelj na trgu, pa nestrno čakajo na odzive kupcev. In tako ponovno začnejo zbirati informacije za pripravo nove kolekcije. Poleg same koordinacije zgoraj opisanega dela, morajo razvijati nove ideje, iskati boljše rešitve ter slediti inovacijam in idejam, ki jih je konkurenca že patentirala. Tu tesno sodelujejo z razvojno raziskovalno skupino Alpine, ki sledi futurističnim, aktualnim idejam in spremlja novo zaščitene patentne.

Delo produktnih vodij športnega programa je precej podobno, vendar se razlikuje glede na specifične značilnosti posameznega programa. Pri razvoju obutve se uporablja različne materiale in tudi postopki izdelave so drugačni. Strinjajo se, da sta tekaška in pohodna obutev bolj »šušarski izdelek«, čeprav se vedno bolj uporablja tudi plastične materiale. Tu je mogoče narediti več različnih modelov z nižjimi kapitalskimi in časovnimi vložki kot pri alpski obutvi. »Ker je izdelava hitrejša in cenejša, je mogoče obutev prilagajati potrebam trga in nekatere modele razviti tudi naknadno,« pravi **Boštjan Lukančič, produktni vodja pohodne obutve**. Nadaljuje z mislijo, da se pasti pri tekaški in pohodni obutvi skrivajo drugje. Problemi lahko nastanejo pri proizvodnji izdelkov zaradi napak v materialu ali kakšnih drugih nepredvidenih situacij. Koncept napredne pohodne obutve Vision, je njegov zadnji podvig in ponos, ki ga spodbuja k razvoju in oblikovanju novih idej. Trenutno mu poseben izziv predstavlja Kitajska s svojimi dobrimi in slabimi stranmi. Kajti vse več pohodne obutve izdelajo na Kitajskem, največ jo pa prodajo na domačem trgu.

Janez Novak, produktni vodja tekaške obutve ugotavlja, da je ravno sedaj tekaška obutev Alpine na

Janez Novak, produktni vodja tekaške obutve

vrhuncu. Pri razvoju veliko sodeluje s tekmovalci. V tekmovalni službi imajo s tekmovalci veliko dela, vendar s skupnim sodelovanjem pridobijo izhodišča za nadaljnji razvoj tekaške obutve. Pravi, da se včasih premalo zavedamo, kako neprecenljiv vir informacij so tekmovalci. Skupaj s sodelavci se trudi, da so Alpinini tekaški čevlji kakovostni, funkcijsko dovršeni in udobni. Zaveda se, da brez tega ni uspeha na trgu. V veliko zadovoljstvo mu je, ko vidi, da se vloženi napor in trud odražata na prodajnih rezultatih. Pri pripravi tekaške kolekcije največ sodeluje s kupci iz Norveške, ZDA, Finske, Švedske in Češke, ki predstavljajo najpomembnejše trge za prodajo Alpinine tekaške obutve. Najbolj ponosen je na model tekmovalnega tekaškega čevlja TCS

Rok Oblak, produktni vodja alpske obutve

(Titanium Carbon Skate), v katerega smo, prvi na svetu, med karbonska dodali titanova vlakna. Razvijali so ga skupaj s tekmovalci in pri tem strogo upoštevali njihove nasvete, želje in pripombe. Čevlji je zelo dobro sprejet in pohvalijo ga tudi tekmovalci, ki niso sodelovali pri njegovi zasnovi.

Rok Oblak je marca letos prevzel dolžnosti in odgovornosti vodje programa alpske obutve. Doma je iz Gorenje vasi, a se je pred šestimi leti skupaj z dekletom preselil v Ljubljano. Meni, da se je veliko lažje voziti iz glavnega mesta kot vanj, čeprav je življenje tam precej drago. Čas, ki ga porabi za vožnjo, izkoristi za učenje jezika. Trenutno pričakuje nov tečaj francoščine.

Že v srednji šoli je bil štipendist Alpine. Po zaključenem študiju industrijskega oblikovanja na Akademiji za likovno umetnost v Ljubljani je pričel kot pripravnik. V letu in pol je napredoval v vodjo programa. Njegovi prvi občutki, ko je pričel z delom, so bili drugačni od pričakovanih. Glede na izobrazbo je predvideval bolj praktične zadolžitve, usmerjene na oblikovanje idej in izpeljevanje projektov. Kot produktni vodja alpskega programa koordinira oblikovalske in vse vmesne aktivnosti, da nastane končni izdelek. Pravi, da je to vsekakor bolj odgovorna funkcija, saj mora predvideti smernice tudi za dve leti vnaprej, kar je zelo odgovorno in povezano z visokimi stroški. Biti vodja pomeni, biti zelo discipliniran, kar se zrcali na manjši kreativnosti.

Alpska obutev je kompleksen proizvod sestavljen iz plastičnega okostja in notranjega čevlja. Le-ta v primerjavi s tekaško in pohodno obutvijo ni tako zahteven. Veliko več inženirstva ter računalniškega načrtovanja je potrebnega za izdelavo orodja brizgane plastike. Ko so le-ta dokončana in pravilno narejena, je lažje brizgati šale kot šivati obutev, meni Rok Oblak, ki se je v dveh letih že specializiral za razvoj alpske obutve. Prepričan je, da je zanjo nujno potreben dvoletni razvojni cikel kolekcije. Pri tem je potrebno biti zelo kreativen, pozoren in predvidljiv, kaj se bo na trgu prodajalo, saj so dandanes spremembe vedno hitrejše. Z razvojem posameznih orodij za izdelavo alpske obutve so povezane visoke investicije,

zato je tu manj modelov kot pri tekaški in pohodni obutvi. Rok pravi, da je v Alpini zaposlen premalo časa, da bi lahko razvil svoj prvi model. Trenutno pripravlja nov čevlji, ki bo po vsej verjetnosti prišel na trg v sezoni 2007/2008. Iz njegovih besed sodeč vneto zagovarja zadnji revolucionarni model Alpinine alpske obutve, otroški čevlji Be3 s flexi tehnologijo. »Želim si, da bi ga kupci sprejeli in opustili skepse glede njegovih funkcij.«

Peter Torkar, vodja tekmovalne in servisne službe

Težava pri smučarskih čevljih je, da je potrebno čevlji najprej razviti. Šele nato ga lahko testiramo. To je dolgotrajen proces, tudi do štiri mesece. Ko je orodje narejeno in ko so napake ugotovljene, so popravki in prilaganja orodja težja. Drugi problem s katerim se sooča Alpina, je konkurenčni trg. Glavni proizvajalci so veliko večji od našega podjetja, ki je premajhno, da bi bilo hkrati izjemno inovativno in cenovno ugodno. Ravno zato je potrebno najti tržno nišo, ki bo zvišala dodano vrednost. Kljub vsem oviram ostaja Rok optimističen v napovedi prihajajočih trendov.

Peter Torkar se je marca zaposlil v Alpini in prevzel vodenje tekmovalne in servisne službe. Alpina je pred leti sprejela strateško odločitev in se usmerila samo na tekmovalce različnih disciplin teka na smučeh. Njegovo delo se navezuje na sodelovanje z njimi. Skrbi za individualne potrebe tekmovalcev glede prilagoditev čevljev in tako pridobiva koristne povratne informacije, ki jih posreduje

razvoju. Hkrati vzpostavlja kontakt s potencialnimi novimi tekmovalci.

V dveh mesecih dela v Alpini se je veliko naučil in pravi, da ima rad predvsem terensko delo. Pri uvajanju mu je pomagal njegov predhodnik in starosta, Lojze Oblak. Sedaj mu je v oporo Janez Novak, s katerim tesno sodelujeta.

Pri vrhunskih tekmovalcih je potrebno usklajevati individualne potrebe. Najprej poskušajo težave odpraviti na terenu, s pomočjo orodij, ki so na voljo, ali z drugimi modeli obutve. V kolikor je želja večja, in je ne more zadovoljiti niti serviser Bojan Podobnik, se je potrebno vrniti na začetek razvoja čevlja. Tekmovalce povabijo na skeniranje nog in kopito prilagodijo njihovi meri. »Osebni odnos s tekmovalci je zelo pomemben, kajti le tako lahko ustrezemo njihovim željam in potrebam,« pravi Peter Torkar.

Delo na terenu je sestavljeno iz dveh sklopov. Prvi del je osredotočen na pridobivanje informacij o čevlju, od samih tekmovalcev in panožnih zvez. Potrebno je usklajevati termine, kdaj bodo reprezentance ali posamezni tekmovalci, ki jih želimo pridobiti ali obdržati, izvajali testiranja obutve. Običajno je to kar v okviru treningov in priprav. Takrat jim moramo dostaviti najboljšo obutve. Drugi del terenskega dela pomeni servisno podporo na tekmovanjih. Z zalogo čevljev na tekmi, čim hitrejšimi popravili in kratkim odzivnim časom se bo vzpostavil pravi odnos s tekmovalci.

»Alpinini tekaški čevlji so zelo kakovostni in konkurenčni na najvišjemu nivoju, predvsem model TCS. S kakovostjo se poveča tudi povpraševanje. Včasih je težko konkurirati na trgu z največjimi ponudniki, ki poleg obutve ponudijo še ostalo

opremo in s tem obvežejo tekmovalca oziroma dvigujejo pogodbeno ceno enega izdelka na račun drugega. A vendar se bodo tekmovalci, ne glede na pritiske proizvajalcev, odločili za najboljšo ponudbo. Prav tu lahko nastopi Alpina,« pravi Peter.

S tekom na smučeh je povezan že od malih nog. Tudi sam je bil tekmovalac. Kasneje je bil trener v tekaškem smučarskem klubu Kranj. Po izobrazbi je profesor športne vzgoje. In kot sam pravi je z novo službo zamenjal le dejavnost, še vedno pa se ukvarja s tekom na smučeh. Izkušnje so mu v veliko pomoč pri delu. Čeprav je časa bolj malo, se s trenersvom namerava ukvarjati amatersko. Peter je pogovor zaključil s komentarjem: »Alpinin čevljev je eden redkih slovenskih izdelkov, ki je tako prepoznaven po vsem svetu. Formulo že imamo, rabimo samo še dober servis.«

Tanja Rojc

Petra Majdič in Tadeja Brankovič na obisku v Alpini

Že v prejšnji številki našega časopisa smo pisali, da je bila pretekla sezona za Alpinine tekače zelo uspešna. Na tekmah najvišjega nivoja je nastopalo okrog 100 tekmovalcev, ki so skupno na tekmah svetovnega pokala osvojili 53 uvrstitev med prve tri in 14 medalj na olimpijskih igrah.

Tako smo v marcu, med biatlonскими tekmami za svetovni pokal na Pokljuki, povabili na obisk najboljše člane biatlonske tekmovalne ekipe. V maju pa smo gostili najboljši slovenski tekmovalki: Tadejo Brankovič, našo najboljšo biatlonko, in Petro Majdič, našo najboljšo smučarsko tekačico. Obe sta svetovno gledano eni najvidnejših Alpininih predstavnic in eni najuspešnejših slovenskih športnic. Petra je bila po izboru poslušalcev Vala 202 tudi športnica zime. Dekleti sta, vsaka trikrat, stali na stopničkah tekem svetovnega pokala, Petra enkrat tudi na najvišji. To je bila zanjo prva zmaga v karieri in prva zmaga za slovenski smučarski tek.

V upanju na dobro sodelovanje v prihajajočem olimpijskem ciklusu, ju je

Mag. Andraž Kopač, predsednik uprave (skrajno levo), in Peter Torkar, vodja tekmovalne in servisne službe (skrajno desno), sta sprejela slovenski tekmovalki, Petro Majdič in Tadejo Brankovič.

v Alpini sprejel predsednik uprave mag. Andraž Kopač. Na skupnem kosilu smo se sproščeno pogovarjali o tekmovalnih in obtekmovalnih temah.

Tadeja je bila tokrat prvič v Žireh. Kljub velikosti podjetja se je odpeljala mimo in nas ni takoj našla. Zaupala nam je svoja razmišljanja o odhodu iz tekmovalnih vrst, saj se želi posvetiti

družini in partnerju. A vendar se je zaradi odličnih rezultatov v sezoni odločila, da nadaljuje svojo kariero kot biatlonka. Motivacijo za nadaljevanje je našla ravno v finalu svetovnega pokala. V letošnji sezoni so dobili biatlonci tudi trenerja, vrhunškega strokovnjaka za streljanje. Tadeja ugotavlja, da je streljanje v biatlonu ali streljanje kot posamezna disciplina popolnoma druga stvar. Biatlon je povsem specifična disciplina, kjer je pomembno, da se ob visokem fizičnem naporu glava in misli umirijo ter najdejo svojo skladnost.

Petra Majdič je bila zelo zgovorna. Njena želja je, da bi v prihodnosti v Slovenijo spet pripeljali tekmo za svetovni pokal. Prepričana je, da bi to pripomoglo k dvigu popularnost smučarskega teka in s tem posredno tudi k boljšim pogojem za trening. Kljub temu, da sta se razšla z dolgoletnim trenerjem Robertom Slabano, zelo optimistično in samozavestno gleda v prihodnost. Zanimajo jo le najvišje uvrstitve. Verjame, da je tudi z novim trenerjem to mogoče. Nekoliko jo skrbi le svetovno prvenstvo v Sapporu na Japonskem, saj bodo zaradi oddaljenosti stroški zelo visoki. Vendar upa, da bo Smučarska zveza Slovenije zagotovila sredstva za usposobljeno spremljevalno ekipo. Na Japonskem je lahko vreme, zaradi vpliva morja z vseh smeri, zelo muhasto. V takem primeru servisierji igrajo odločilno vlogo. Upamo, da se smola z olimpijskih iger v Torinu ne bo ponovila.

Tadeja Brankovič v parku pred Alpino.

Petra Majdič pred težko izbiro.

Petra in Tadeja sta omenili, da sedaj, ko dosegata vrhunske rezultate, dobivata tudi ponudbe drugih proizvajalcev tekaških čevljev, vendar vztrajata pri Alpini. Menita, da so Alpinini tekaški čevlji zelo dobri. Razvoj čevljev sledi potrebam tekmovalcev. Zadovoljni sta tudi s servisno službo. Pravita, da je podpora servisne službe in prilagajanje čevlja individualnim zahtevam tekmovalca, danes nuja. S tem ko sta obuti v Alpinine čevlje, želita pomagati tako Alpini kot tudi Sloveniji. V zahvalo za podporo in dobro sodelovanje je Petra podarila direktorju štartno številko iz Drammna, prizorišča njene prve zmage. Številka je bila sicer iz predlanske sezone, ker je lansko podarila svojemu trenerju.

Kot sta povedali športnici, je zanimivo, da dandanes na večini tekem svetovnega pokala, za prva tri mesta tekmovalci ne dobi medalje. Običajno dobi šopek in denarno nagrado. Obe-

ma medalja predstavlja spomin z veliko osebno vrednostjo. Zanje bi se včasih odpovedali tudi denarnemu delu nagrade.

Po kosiju je sledilo fotografiranje, intervju in obisk prodajalne. V prodajalni sta si dekleti ogledali našo ponudbo in izbrali vsaka po en par čevljev. Da je ponudba obsežna, je dokazoval čas, ki sta ga porabili za odločitev. Tadeja je bila pri tem nekoliko bolj odločna. Najprej so jo zanimali beli čevlji, saj se menda pripravlja na poroko. Vendar je na koncu izbrala črne rolerje. Petra je pomerila skoraj vse čevlje iz ženske ponudbe različnih programov in se na koncu odločila za trekking obutev. Svojo odločitev je podkrepila z odgovorom: »Potrebujem dober čevlj za trening v hribih.« Pomerjanje in odločanje je trajalo kar dobro uro, in brez predhodnega kosila bi težko zmogli – predvsem jaz.

Peter Torkar

Zanimivost:

V letošnjem letu je tekmovalna ekipa dobila novega vodjo tekmovalne in servisne službe v Alpini, Petra Torkarja, trenerja teka na smučeh. Kot pravita Petra Majdič in Tadeja Brankovič, so se že spraševali, kako bo Alpina nadomestila človeka, kot je bil Lojze Oblak, ki je bil s srcem in dušo s tekmovalci in delom, ki ga je opravljal. Vendar ugotavljata, da je Alpini to zelo dobro uspelo. Tako sta žalostni in veseli hkrati, saj pravita, da je slovenski tek na smučeh izgubil odličnega trenerja, vendar je Alpina in z njo tudi njeni tekmovalci, pridobila izvrstnega človeka za svoje poslanstvo. Peter se v svoje delo šele uvaja, vendar menita, da bo v naslednji sezoni že popolnoma pripravljen na nove podvige.

Tanja Rojc

Mariborski gimnazijci spoznali izdelavo obutve v Alpini

Prvega junijskega dne so imeli gimnazijci z mariborske prve gimnazije strokovno ekskurzijo. Obiskali so tudi Žiri, kjer so se podrobneje spoznali s postopkom izdelave čevljev v Alpini.

Proizvodnjo v Alpini si je ogledalo skoraj sto gimnazijcev iz Maribora. Na strokovni ekskurziji so obiskali Škofjo Loko, Rakov Škocjan, Cerkniško jezero in Planinsko polje. Seveda so se ustavili tudi v Žireh in si ogledali, kako nastane čevljev. Razdelili so se v tri manjše skupine, da so jim Alpinini strokovnjaki lažje obrazložili in razkazali proizvodnjo obutve. Spoznali so različne faze izdelave čevlja. Ogledali so si sekalnico, prirojevalnico in šivalnico, kjer se prične in konča zgornji del športne in modne obutve. Nato so se odpravili v lahko montažo (dokončanje modne obutve), športno montažo in v delavnico brizgane obutve. Spoznali so se tudi z izdelavo alpske obutve, kjer je potrebno najprej izdelati orodja, ki omogočajo vlivanje plastike. Gimnazijci so bili nad vodenim ogledom navdušeni. Med pogovorom so mi zaupali nekaj svojih ugotovitev z ogleda. Niso si predstavljali, da je

Mariborski gimnazijci na obisku Alpine

vloženega toliko dela v končni izdelek, ki ga kupimo v prodajalni s čevlji. Na prvi pogled čevljev izgleda sestavljen iz dveh delov, ki sta združena. Presenetilo jih je tudi, da se toliko faz še vedno opravlja ročno. Predstavljali so si, da je v dobi tehnologije, veliko več procesov mehaniziranih.

Ko so odhajali na ekskurzijo, so jih učitelji pospremili z besedami: »Spoznali boste kako poteka proizvodnja obutve. Verjemite, da je delo za strojem zelo težko in naporno. V pro-

izvodnji ima vsak delavec svoje opravilo in izvaja svoj proces, ki pripomore h končnemu proizvodu. Je člen v celi verigi. Delo je na prvi pogled enolično, a vendar zahtevno. Mogoče vas bo ogled spodbudil k učenju, s čimer se odpre več poti za nadaljnje življenje.« Večina gimnazijcev, s katerimi sem se pogovarjala, je bilo mnenja, da si ne predstavljajo, kako bi opravljali delo, ki so ga spoznavali v Alpini. Zelo so občudovali zavzetost zaposlenih.

Tanja Rojc

Alpina, d.d., Žiri ima novega večinskega lastnika

Štirje največji lastniki naše delniške družbe, in sicer: Maksima Invest, Evropska banka za obnovo in razvoj, Slovenska odškodninska družba in Kapitalska družba so v torek, 6. junija podpisali pogodbo, s katero so 56,56 odstotni delež prodali finančni družbi Infond Holding 2 iz Maribora. Lastniki so za delnico prejeli 15.010 SIT (vir: častnik Finance). Uprava Alpine je zadovoljna, da se je prodaja delnic Alpine, ki je bila aktualna zadnje pol leta, zaključila. O načrtih bodočega večinskega lastnika Alpine bomo več lahko pisali v prihodnjih številkah našega časopisa.

Tanja Rojc

Sodelavci iz obutvene industrije na izobraževanju na Portugalskem

V okviru Industrijsko razvojnega centra za usnjarsko in obutveno industrijo (IRCUO), ki ima od februarja svoj sedež v prostorih Alpine, se izvaja projekt »Visoko-tehnološko večnamensko zaščitno in vojaško obuvale«. Prvi namen projekta, ki ga sofinancira Evropska unija, je usposobiti kadre in posodobiti tehnološki center z opremo za testiranje različnih materialov in delov obutve, kot tudi testiranje značilnosti obutve. Drugi namen projekta je združevanje znanja slovenskih podjetij iz obutvene industrije v skupnem razvoju visoko-tehnološkega obuvale.

Na javnem razpisu za nakup laboratorijske opreme za IRCUO je bilo za dobavitelja izbrano podjetje iz Portugalske. Poleg dobave opreme, pogodba vključuje tudi dva enotedenska izobraževanja, najprej na Portugalskem, nato še enkrat v Žireh.

Tako smo se od 7. do 12. maja trije sodelavci, poleg mene še Milan Poljanšek iz Alpine in Karla Smolej iz PGP Tržič udeležili prvega izobraževanja, ki je bilo v portugalskem tehnološkem centru CTC.

Portugalsci imajo nekoliko drugačen delovnik v primerjavi z našim. Z delom pričnejo okrog devetih zjutraj, končajo pa okrog šestih popoldan.

V tem času namenijo eno uro kosilu, najde pa se tudi odmor za kakšno kavico. Ritma smo se hitro privadili ter poprijeli za delo.

Pod svoje okrilje nas je vzela inštruktorica Fernanda Freitas, ki nam je pokazala delovanje posameznih naprav in nas seznanila s standardi, katerim mora določen čevljev ali del čevlja odgovarjati z vidika kakovosti. Sprva smo predvsem opazovali in si zapisovali nove informacije, kasneje pa smo po načelu »vaja dela mojstra« prevzeli aktivno vlogo in z napravami delali samostojno, seveda pod budnim očesom inštruktorice. Spoznali smo različne teste, od merjenja obrabe podplatov, vezalk, barve materiala do preizkušanja vodo-nepropustnosti, električne prevodnosti obutve, njene odpornosti na vročino, mraz in tako dalje. Poleg učenja dela z napravami smo imeli tamkajšnjim strokovnjakom možnost zastaviti številna vprašanja, tako je bilo izobraževanje zares zelo koristno.

Poleg izobraževanja smo imeli priložnost spoznati tudi del portugalske kulture in življenjskega utripa. Nastanjeni smo bili v mestu Sao Joao da Madeira, ki je okoli trideset kilometrov oddaljeno od Porta, mesta z 2,5 milijona prebivalci. Zanimivo je, da imajo glede na velikost relativno malo semaforjev, ki jih nadomeščajo

s krožnim prometom na skoraj vsakih tristo metrov. Sao Joao da Madeira je zelo mirno mesto, s tipičnim portugalskim vzdušjem. Zares zaživi šele okrog pol devetih zjutraj, ko se ljudje odpravljajo v službo, pred tem pa zavijejo še v bar na jutranjo kavo. Včasih prebivalce zbudi jutranji prodajalec rib, ki se s prikolicco sprehaja po trgu, kriči na ves glas in hodi od hiše do hiše. Očitno je tradicionalen pristop k prodaji rib prebivalcem še vedno pri srcu, saj mu je prodaja kar uspevala. Poleg prodajalca rib ne bomo pozabili jutranjih petelinov, ki so nas s kriki zbudili že precej prej, kot je bilo to potrebno. Kljub trudu in dobremu razgledu iz hotela nam nikakor ni uspelo ugotoviti od kod prihajajo jutranji zvoki petelinov sredi ne tako majhnega mesta. Zanimivost mesta so tudi potepuški psi, ki se sprehajajo po ulicah, hodijo od enega do drugega vogala ter na stranske vhode gostiln, kjer kot »stalni gostje« dobijo kakšno malenkost za pod zob. Drugače pa v ljudski kuhinji prevladujejo morske jedi, nepogrešljivo vino ter različne lokalne specialitete, ki smo jih imeli priložnost poizkusiti.

Izobraževanje v portugalskem tehnološkem centru je bilo vsekakor dobra izkušnja za vse udeležence. Na drugem izobraževanju bomo imeli priložnost pridobljeno znanje še utrditi in ga nato seveda tudi uporabiti pri delu.

Tovrstna izobraževanja so zelo koristna za medsebojno spoznavanje udeležencev, ki se poznamo samo po »poklicni dolžnosti«. Velikokrat slišimo, da smo preveč zapečkarski in da znanja, ki tiči v slovenskih obutvenih podjetjih, ne znamo izkoristiti v polni meri. Z neformalnim spoznavanjem se dviguje medsebojno zaupanje, ki je nujno za izmenjavo znanja in izkušenj. V prihodnosti bi bilo koristno organizirati kakšno večje skupno izobraževanje za slovenske obutvene strokovnjake, kjer bi združili prijetno s koristnim ter na tak način pospešili izmenjavo znanja in izkušenj v skupno dobro.

Karla Smolej, Milan Poljanšek in Matej Peternelj na izobraževanju na Portugalskem

Matej Peternelj

Otvoritev prenovljene prodajalne v Mercator centru v Kranju

S prenovljeno podobo svojih prodaj, Alpina privablja tudi nove kupce.

V petek, 12. maja sem se prvič, odkar sem zaposlena v Alpini, odpravila na odprtje prodajalne. V Mercator center v Kranju smo prispeli nekaj pred 9. uro zjutraj. Sledila sem ostalim. S polno opravo, fotoaparatom in radovednostjo sem se podala v center. In pred mano se je odprl lep pogled. Svetla prodajalna na 160 kvadratnih metrih in dodatnim skladiščnim prostorom, me je prevzela. »Prostor smo včasih delili s Planiko,« so mi povedali. Zaradi neenotnega izgleda notranje opreme je bila nujno potrebna prenove in novo podobo je prodajalna dobila v manj kot treh tednih.

Sodelavci, zaposleni v prodajalni kot tudi ekipa iz Žirov, so pripravljali še zadnje podrobnosti. Potrebno je bilo namestiti plakate, preveriti ali so vse postavitve čevljev urejene ter pripraviti pogostitev ob otvoritvi. Med tem se je pričela zbirati skupina radovednežev, ki si je ogledovala izložbo in prenovljeno prodajalno.

Ko je bilo vse pripravljeno, so se vrata častno dvignila. Skoraj tako, kot v gledališču, le da je rdečo zaveso zamenjala kovinska mreža. In vstopili so prvi kupci. Nekaj trenutkov smo jih prepustili ogledovanju in opazili navdušenje nad novo podobo prodaj-

Petra Peternel, Ivana Šparovec, Melita Stevanovič, poslovodkinja in Andrej Potočnik skupaj z Stankom Kranjcem, direktorjem maloprodaje in vodjo maloprodaje v Sloveniji, Olivero Jereb v sredini

jalne. Stanko Kranjc, direktor maloprodaje, je prevzel besedo in z govorom počastil odprtje. Priložnost je izkoristil tudi zato, da se zahvali vsem sodelavcem, ki so pripomogli k prenovi. Skupaj z obiskovalci in predstavniki Alpine smo nazdravili uspešnemu nadaljnjemu poslovanju.

Ni trajalo dolgo, ko smo imeli tudi prvega kupca. Snežana Lalič je v trgovino stopila popolnoma brez pričakovanj. Za trenutek je premišlje-

vala ali naj vstopi ali ne. Prestrašilo jo je število ljudi v prodajalni. Odločila se je, da se opogumi ter prestopi prag prenovljene prodajalne Alpina. Priganjal jo je čas, saj je bila naslednji dan povabljen na poroko in je za to priložnost potrebovala novo obutev. Prodajalec Andrej ji je bil v veliko pomoč pri izbiri. Pri blagajni sta ji skupaj s Stankom Kranjcem povedala, da je današnji prvi kupec in si je tako prislužila izbrani par čevljev. Snežana Lalič je bila presrečna. Za trenutek sem jo ustavila in zaupala mi je svoje občutke, preden je odhitela naprej po opravkih. Z nasmehom na licih je ponovno potrdila, da je popolnoma presenečena in iskreno vesela, saj je dobila obutev, ki si jo je želela in potrebovala. Večkrat kupuje v Alpininih prodajalnah, saj je zadovoljna s kopicom in obliko čevljev. »Vedno se kaj najde zame,« pravi Snežana. Upam, da se je v novih čevljih imela lepo. Tudi ostali kupci so se opogumili in prodajalna je bila vedno bolj živa. Melita, Petra, Ivana in Andrej so imeli polne roke dela. Naj bo tako tudi v prihodnje.

Tanja Rojc

Snežana Lalič, prvi kupec ob otvoritvi prodajalne

Prenovljena prodajalna tudi v Mercator centru v Kamniku

Mercator center v Kamniku in s tem tudi naša prodajalna sta svoja vrta odprla konec leta 2001. Na začetku smo prodajni prostor delili s Planiko. V zadnjih dveh letih, odkar se je zaradi zaprtja Planikine prodajalne povečal prodajni prostor, se je močno izboljšalo poslovanje prodajalne. Trend rasti se nadaljuje tudi v letošnjem letu.

Uspešno poslovanje prodajalne v Mercator centru v Kamniku ter neenoten izgled sta bila glavna razloga za prenovo prodajnih prostorov. Meseca maja so potekala obnovitvena dela. Tako je iz majhne prodajalne v zelo kratkem času nastala sodobna, pregledna prodajalna, ki je bila odprta prvega junija. Alpinina ponudba obutve in dodatkov je predstavljena

Majda Koban, poslovodkinja prodajalne Kamnik 1, Nuška Romšak, poslovodkinja prodajalne Domžale 1 skupaj z zaposlenimi v prodajalni Kamnik 2, Bojano Jerman, Eriko Povše in Zdenko Plevel, poslovodkinjo

na moden in atraktiven način. Želimo si, da bodo sodoben ambient, peštra ponudba obutve ter strokovno

svetovanje prodajalcev še naprej privabljal stalne in nove kupce.

Olivera Jereb

Akcijska prodaja pohodne obutve: »Stopi varneje, stopi hitreje z Alpino v gore«

V času med 17. in 20. majem je v Alpinini prodajalni v Mercator centru v Ljubljani potekala promocija pohodne obutve. Obutev je bila na voljo po nižji, promocijski ceni, obenem pa je bilo poskrbljeno tudi za strokovno svetovanje in pomoč pri nakupu obutve. Za to je poskrbela ekipa iz centrale, ki so jo sestavljali

tehnologi, produktni vodja pohodne obutve, sodelavci iz maloprodajne mreže in drugi. Prostor v prodajalni, ki je bil namenjen akciji, je bil opremljen v stilu nove oglaševalske akcije za pohodno obutev. V ospredju je bil novi model Cristallo, po katerem so številni kupci največ spraševali. Seveda je bila v času akcije pro-

dajalna dobro založena z novo kolekcijo pohodne obutve. To, da so bile na zalogi vse polovične številke, je presenetilo številne kupce. Bili so zadovoljni, da so v pestri ponudbi lahko izbrali čevljev, ki so jim je najbolje prilegal na nogo.

Poleg opreme prodajnega prostora in svetovanja pri nakupu obutve, je bilo poskrbljeno tudi za dogajanje pred našo prodajalno. Milan Plazarev, študent AGRFT-ja, je risal izvrstne karikature v slogu naše oglaševalske akcije. Ljudje so se presenečeni ustavljali in strmeli v slike mladega umetnika, ki so bile zares izvirne.

Tudi na najmlajše nismo pozabili. Zanje smo pripravili nagradno igro: »Nariši svoj Cristallo«, v okviru katere so imeli možnost in priložnost narisati svojo karikaturu čevlja. Vneto so ustvarjali pred prodajalno. Nekateri izmed njih so se povsem prepustili domišljiji in nastalo je kar nekaj odličnih slik. Najboljše izmed njih so bile tudi nagrajene.

Otroci so ustvarjali skupaj z Alpino

Matej Debeljak

Poslovodje Alpininih prodajaln so se zopet srečali v Portorožu

Od srede, 7. do petka, 9. junija je potekala prodajna konferenca v Portorožu v hotelu Metropol. Konference se je udeležilo več kot sto poslovdij Alpininih prodajaln iz Slovenije, Hrvaške, Bosne in Hercegovine ter Srbije. Z uvodnim pozdravom sta jih sprejela predsednik uprave mag. Andraž Kopač in Stanko Kranjc, direktor maloprodajne mreže.

Prodajna konferenca v Portorožu se je pričela v sredo dopoldan s pozdravnim nagovorom mag. Andraža Kopača, predsednika uprave. Udeležence je pozdravil na ponovnem skupnem snidenju in jih nagovoril z besedami: »Veseli me, da med nami opazim nove obraze. Tudi to je odraz naše rasti.« Kratko je predstavil poslovanje Alpine v preteklem letu. Omenil je tudi najnovejšo vest o prodaji delnic Alpine, s čimer je Infond Holding 2 iz Maribora postal večinski lastnik podjetja.

Predstavitve kolekcije na konferenci

Mag. Andraž Kopač, predsednik uprave, Stanko Kranjc, direktor maloprodajne mreže in Matej Peternej iz službe za tržnokomuniciranje na prodajni konferenci v Portorožu.

Nato je udeležence pozdravil Stanko Kranjc, direktor maloprodajne mreže. Predstavil je poslovanje maloprodajne mreže v preteklem obdobju ter povzel potek letošnje prodajne konference. Napovedal je septembrski izobraževalni seminar v Žireh, kjer se bodo prodajalci podrobneje seznanili z novostmi športne obutve. Poudaril je še pomembnost urejenega in enotnega izgleda prodajaln, kateremu se v zadnjem obdobju posveča veliko pozornosti. Sodobno urejen prodajni ambient privablja kupce v prodajalno in nenazadnje pripomore k višji prodaji. Kar je vedno cilj, ki se ga skuša doseči. Udeležence je spodbudil z besedami: »Ne sprašujte se kaj lahko Alpina stori za vas, temveč se vprašajte, kaj lahko vi, kot ekipa prodajalne storite za Alpino.« Matej Debeljak iz službe za tržno komuniciranje je podrobneje predstavil aktivnosti za prihajajoče obdobje. Omenil je, da je bila pretekla oglaševalska akcija zelo uspešna, saj izsledki raziskav pričajo o pozitivnem odzivu potrošnikov. Tako bo Anja K. Tomažin nosilni obraz tudi v jesensko/zimski oglaševalski akciji. Poslovodje je povabil, da posredujejo predloge, ideje in morebitne težave ter tako pripomorejo k učinkovitejšemu komuniciranju.

Prodajna konferenca je bila namenjena predstavitvi modnih smernic za prihajajočo sezono. Manekenka je nosila najnovejše modele in na ta način so se poslovodje seznanili z novostmi obutve za sezono jesen/zima. Spoznali so se lahko z novostmi v športnem programu obutve in prednostmi, ki jih le-te prinašajo. Rok Oblak, produktni vodja alpske obutve je predstavil kolekcijo smučarskih čevljev za prihajajočo sezono. Spremembe pri tekaški obutvi je predstavil Janez Novak, produktni vodja tekaške obutve. Med samo predstavitvijo se je razvil konstruktiven pogovor z udeleženci, saj so le-ti izmenjali tudi nekaj svojih izkušenj s prodajo športne obutve. V nadaljevanju so imeli še seminar o uvedbi evra, ki bo od začetka naslednjega leta naša nova valuta. Kako odkriti ponarejen bankovec je bila najbolj zanimiva tema predavanja. Tudi osvežitev in dopolnitev računalniških znanj je udeležencem prišla prav. Zadnji dan je bil posvečen trenutni problematiki v prodajalnah, kjer so imeli vsi priložnost predstaviti svoj pogled za izboljšanje poslovanja prodajalne in maloprodajne mreže.

Tanja Rojc

Tega ne doživimo tako pogosto

Naša sodelavka Marinka Grdadolnik je 24. januarja letos povila tri deklice. Tino, Hano in Ano smo obiskali predstavniki Alpine in predstavniki sindikata Alpine. Ker je to dogodek, ki se ne zgodi tako pogosto, smo se v podjetju odločili, da družini podarimo sušilni stroj. Tudi sindikat Alpine se je izkazal s posebnim darilom. Marinka je bila vedno mnenja, da sušilnega stroja ne potrebuje, saj ima dovolj velik balkon, na katerem lahko posuši oblačila. No in prišel je dan, ko so se stvari spremenile. Sedaj si ne predstavlja, kako bi bilo brez njega. Mi pa smo veseli, da smo razveselili družino.

Ob tej priložnosti so pozornost izkazali tudi sodelavci iz Alpine. Marinka pravi, da je ob rojstvu trojčice prejela darila iz različnih oddelkov Alpine.

Tina, Ana in Hana skupaj z mamico Marinko in starejšo sestro Karin

Ob tej priložnosti se vsem najlepše zahvaljuje za podporo. Družini Grda-

dolnik želimo veliko zdravja, sreče in zadovoljstva.

Neža Kopač

Upravna stavba bo dobila novo podobo

Obnovitvena dela na upravni stavbi

Pričeli smo s prenovitvenimi gradbenimi deli. Na upravni stavbi bomo prenovili fasado, zamenjali okna in obnovili streho na delu proizvodne hale.

Tudi v Ljubljani se najde poznani obraz

Budno oko novinarja nikoli ne spi. Tako je v soboto, 6. maja v svoj objektiv ujelo našega vodjo kuhinje Andreja Poljanška. Andrej je sodeloval na teku trojk ob proslavi 50. obletnice poti okoli okupirane Ljubljane. Na tekme trojk se je letos prijavilo kar 1036 ekip.

Športna prireditev je bila organizirana v čast 9. maja, ko je leta 1945 Ljubljana dočakala konec vojne.

Tanja Rojc

Andrej Poljanšek na teku trojic v Ljubljani

Osmo srečanje delavcev v tekstilni in usnjarsko predelovalni industriji Slovenije

Udeleženci pohoda na Otliški Vrh

V soboto, tretjega junija so se na tradicionalnem srečanju zbrali delavci tekstilne in usnjarsko predelovalne industrije. V Ajdovščini so potekale športne igre in pohod v okolici. Srečanja se je udeležilo osemdeset Alpinskih delavcev. Skupine so tekmovalale v malem nogometu in namiznem tenisu. Sicer niso osvojili medalje, a v skupnem duhu trdijo: »Pomembno je sodelovati, ne zmagati.« Številni udeleženci srečanja, med drugimi tudi sodelavci iz Alpine, so se udeležili pohoda na Otliško okno. Med potjo jim je vodič podrobneje obrazložil okoliško pokrajino ajdovske doline. V Ajdovščini so si ogledali mestno jedro in okolico z izvirov Hublja.

Marjan Cankar

Bajk parti

Prvi petek v juniju je rezerviran za kolesarsko dirko Bajk parti. Osem dirk, osem različnih zgodb in tudi letos, na deveti dirki, ni bilo nič drugače. Domala zimske razmere so zahtevale povsem svojo pripravo na tekmo. Seveda pa mráz ni odvrnil

tridesetih zagrizenih tekmovalcev, da se pomerijo na zahtevni progi. Od lanskega leta se je razmerje moči nekoliko spremenilo. Po odhodu Lojzeta Oblaka v pokoj so bili v ospredju tekmovalci, ki so ga prejšnja leta nemočno gledali v hrbet. Na cilju je na najvišjo stopničko stopil Robert Križnar, ki je v

silovitem finišu premagal Tonija Tavčarja. Tretje mesto je osvojil Jurij Buh.

Kolesarski navdušenci iz Alpine pa smo z mislimi že v naslednjem letu, ko bo na sporedu jubilejna 10. dirka.

Samo Capuder

Udeleženci letošnjega Bajk partija

Ramiz Huremović – samo kakovost bo krepila blagovno znamko

Človek z dolgoletnimi izkušnjami v Alpini, ki ga zaradi svoje prizadevnosti cenijo njegovi sodelavci v modni vzorčni delavnici

Kmalu po prvomajskih praznikih, ko smo se vrnil v službo po prijetnem dopustu, sva se z Ramizom Huremovićem spoznala v vzorčni delavnici. Ko sem prišla v delavnico je delal na »teksarici«, kot sam imenuje ta stroj. Dogovorila sva se, da ga obiščem v četrtek po malici in takrat narediva intervju za Delo življenje. In tako je tudi bilo. Popeljal me je po poti ustvarjanja čevljev na posameznem stroju in skozi že skoraj tri desetletja njegovega dela v Alpini. Ramiz Huremović je prišel v Alpino iz Črne Gore in se izučil čevljarstva, ki ga še danes opravlja. V svojem življenju je zamenjal že veliko delovnih okolij v okviru Alpinine proizvodnje. Sedaj je zadnjih osem let zaposlen v modni vzorčni delavnici.

Delo življenje: O modni vzorčni delavnici smo že nekaj slišali od vaših sodelavcev, ki so ravno tako kot vi, postali delavci meseca. Vendarle vas prosim, da nam s svojimi besedami opišete oddelek v katerem ste zaposleni.

Ramiz Huremović: V modni vzorčni delavnici delam že osem let. Tu izdelamo čevlje od začetka do konca. Montažna dela opravlja šest delavcev in vsakdo je zadolžen za več faz dela, preko katerih dokončamo obutev. Najprej izdelamo en par, če je model dobro sprejet se naročilo lahko poveča na pet parov. Kmalu bomo začeli delati vzorčne modele za sejem v Rivi del Gardi, ki bo v začetku junija. Trenutno je obdobje, ko imamo nekoliko manj dela, vendar nikoli ne ostanemo brez njega. Vedno se najde kakšen nov vzorec, ki ga je potrebno narediti.

Delo življenje: Iz vaših besed sklepam, da vam je delo v modni vzorčni delavnici všeč. Ali to drži?

Ramiz Huremović: Rad delam v vzorčni delavnici, ker je toliko različnih faz. Vedno se nekaj dogaja in nisem samo na enem mestu. A vendar je delo vsak dan bolj zahtevno. Vsak par obutve ima drugačno kopito in vzorci morajo biti narejeni brezhibno. Zato je potrebno stroje hitro ter po-

Ramiz Huremović, modna vzorčna delavnica, delavec meseca marca

gosto prilagajati. Med seboj si vedno pomagamo. Če je krog za mano počasnejši in sem jaz svoje delo že končal, pomagam v naslednjem krogu in skupaj dokončamo obutev. Ker nas je malo, je pomembno, da poznamo vse postopke. Da naredimo par obutve je potrebnih petnajst do dvajset delovnih faz, ki so med seboj tesno povezane.

Delo življenje: In kakšne so vaše osnovne delovne zadolžitve?

Ramiz Huremović: Zadolžen sem za pet do šest faz izdelave spodnjega dela obutve. S pribijanjem notranjika na kopito se prične moj delovni krog. Nato nadaljujem na stroju za navlačenje konic, namažem stranice in počakam, da se lepilo posuši. Ko je le-to posušeno, navlečem zgornji del glede na mere, ki so določene za posamezen čevlj. Ko je le-to posušeno, navlečem zgornji del glede na mere, ki so določene za posamezen čevlj in jih na stroju za navlačenje opetja pritrdim še v petnem delu. Nato jih položim v sušilnico, da se zgornji del na kopitu stabilizira in obdrži obliko kopita. Tu se moj del zaključuje. Sledijo druge delovne operacije, ki jih opravijo sodelavci in dajo čevlju končni izgled. Ker je moje delovno mesto v vzorčni delavnici se tu srečam z ne-

nehnimi menjavami in pisano paleto artiklov, kar daje delu poseben čar. Delo je odgovorno in zahteva veliko izkušenj ter znanja. Pri delu moram tesno sodelovati tudi s tehnologi in modelirji, saj se prav na delovnih operacijah, ki jih sam opravljam pokaže ali so modeli dobro pripravljene ali bodo potrebi še popravki, da bo kasneje proizvodnja nemoteno tekla.

Delo življenje: Drugo leto bo 30 let od kar ste zaposleni v Alpini. Na katerem oddelku ste začeli delati?

Ramiz Huremović: Ko sem prišel, sem delal na izkopitenu, tako kot tudi večina mladih novih delavcev v tistem času. Zelo hitro so me premestili in pričel sem z delom na navlačenju stranic strojno s teksi. Delo me je zanimalo, zato sem se zelo hitro učil. Pozneje sem delal na stroju s termo lepilom, kjer smo takrat izdelovali tekaške čevlje, nato so me premestili na navlačenje konic. Ko smo pričeli delati obutev za kupca Ročport, sem se začel zavedati, kako pomembno je, da je vsak izdelani čevlj enak oziroma v mejah dovoljenih normativov. Na začetku me je presenetilo, da so predstavniki njihovega podjetja prišli v našo delavnico, vzeli v roke čevlj ter meter in izmerili, ali je višina ustrezna. Odstopanja za pet milimetrov niso bila več sprejemljiva. Sedaj delam v vzorčni delavnici

Delo življenje: Kako se je spremenil način dela v obdobju odkar ste v Alpini? Ali opazite razlike med posameznimi obdobji?

Ramiz Huremović: Spominjam se, da je bil način dela drugačen, ravno tako tudi odnos med sodelavci. Včasih smo za Sovjetsko zvezo izdelovali 150 do 200 tisoč parov istega modela, ki smo ga izdelovali tri do šest mesecev. Zdaj so naročene količine precej manjše, lahko samo 100 ali 200 parov za model. Tudi odnos med sodelavci je bil včasih drugačen. Včasih me je sodelavec, ki je delal za menoj na traku, prišel opozoriti o napaki, ki jo delam. Tako sem lahko takoj odpravil pomanjkljivost. Danes je vse tako hitro, včasih kar

prehitro. Vedno se mudi in težko je narediti kakovosten čevljev, ker nam primanjkuje časa. Mislim, da je material slabši kot je bil, zaradi česar je teže narediti dobre čevlje. Zato je potrebno dobro poznati stroj na katerem delamo, da lahko optimalno izkoristimo njegove prednosti in izdelamo čevljev brez napak.

Delo življenje: Kakšen je vaš odnos do izdelave obutve?

Ramiz Huremović: Menim, da nas bo obdržala kakovost. Dandanes je mogoče kupiti čevlje za dva do tri tisoč tolarjev kar v prodajalni s hrano. To ne gre. Kupil sem si neke italijanske čevlje. Dva tedna sem jih nosil in bili so za dve številki večji. Res je, da so Alpinini čevlji nekoliko dražji, so pa kakovostni. Vsi se moramo zavedati, da nas bo edino kakovost obdržala, v boju s konkurenco. Ko sem na dnevu Alpine gledal igrane prizore iz različnih obdobij maloprodajne mreže, so se mi obudili številni spomini iz preteklosti. Prav zares je bilo tako, kot so prikazali. Včasih si moral nekoga podkupiti, da si lahko kupil čevlje. Danes je trg preplavljen s ponudbo najrazličnejše obutve, ki je vsakomur dostopna.

Delo življenje: Pred leti ste se v Slovenijo priselili iz Črne Gore. Kako da vas je pot zanesla ravno v Alpino, med čevlje?

Ramiz Huremović: Imel sem znanca iz Črne Gore, ki je bil gradbenik in je delal v Žireh. Povedal mi je, da se v Sloveniji lahko najde delo. Vedeti morate, da je bilo takrat drugače in je bilo lažje dobiti zaposlitev. Tako sem najprej nekaj časa delal zanj. Vendar se pri gradbenih delih nisem najbolje znašel. Začel sem delati v Alpini. Plača gradbenika je bila sicer veliko višja, vendar mi je bilo delo v Alpini precej bolj všeč. Navadil sem se ljudi, ki so danes moji sodelavci in naučil sem se uporabljati stroje. Sedaj si niti ne predstavljam, da bi iskal zaposlitev drugje.

Delo življenje: V Žireh ste si ustvarili dom in družino. Nanjo ste zagotovo še posebej ponosni? Kako ste se spoznali s svojo ženo?

Ramiz Huremović: Ženo sem spoznal že v Črni Gori. V Slovenijo sem prišel delat, nato sem odslužil vojaški rok in ostal tu. Hitro sem ugotovil, da ne želim biti sam. Žena je prišla za

menoj v Žiri. Dobila sva stanovanje v bloku in danes imava tri otroke. Starejši sin je končal visoko policijsko šolo in je zaposlen na Brniku. Srednja hčerka končuje visoko šolo za babico, najmlajši sin pa se je vpisal na študij medicine. Včasih je težko šolati otroke v Ljubljani, z nizko plačo in brez štipendij, vendar se znajdemo. Oba z ženo se zavedava, da je študij potreben, zato jih pri tem podpirava, saj je vsako znanje pomembno.

Delo življenje: Pred časom ste zapustili blok in se preselili v hišo. To je bila kar precejšnja sprememba v vašem življenju.

Ramiz Huremović: Ja, sedaj živimo v Jarčji dolini. Pred tremi leti smo kupili staro hišo in jo počasi urejamo. Nikoli nisem maral živeti v bloku. Pogrešal sem naravo. Uživam, ko lahko delam okoli hiše, urejam vrt in poskrbim za sadna drevesa. Prav res se najraje zadržujem okoli hiše. Ko se utrudim, se usedem na teraso, spijem kavo ali pijačo in si vzamem trenutek zase. Zadnje čase imam kar precej dela tudi s svojim psom, ki je žal kar malce napadalen, zato ga ne smem pustiti samega. Že ko je bil majhen, se je težko navadil na ženo, zdaj pa je še bolj trmast. Tudi če nočem, se moram

sprehajati z njim. Kar pa mi nikoli ni odveč.

Delo življenje: Kako ste se počutili, ko ste prejeli priznanje?

Ramiz Huremović: Priznati moram, da me je priznanje zelo presenetilo. Še sedaj ne vem natančno, kdo me je predlagal. Ne morem reči, da si ga ne zaslužim. Vem, da že celo življenje delam dobro in nikoli nisem iskal lukenj, da ne bi delal. Mislim, da sem si s svojim delom to priznanje zaslužil. Sodelavci so me kljub temu zelo presenetili. Eden mi je rekel: »Ramiz, ti si res dober, samo preveč kričiš, nisi prijazen.« In sem mu odgovoril: »Prijaznost in kakovost sta dve popolnoma različni stvari.« Vsakdo se mora dobro posvetiti svojemu delu in biti natančen pri njem. Kajti ko se pojavi prva napaka, se ta vleče do konca in pokvari celotni izdelek.

S temi mislimi sva zaključila najin pogovor. Z Ramizem Huremovićem sva se še srečala in takrat mi je podrobneje pokazal njegov delovni kotiček ter me popeljal skozi različne faze njegovega dela. Vesela sem vsakega ponovnega srečanja, saj vedno izvem kaj novega.

Tanja Rojc

Barbara Likar – s sodelovanjem je mogoče doseči vse

Vodja službe za planiranje in oskrbo proizvodnje, ki s svojo zavzetostjo za delo in občutkom za sočloveka skrbi za tekoče delo v oddelku

Barbara Likar, vodja službe za planiranje in oskrbo proizvodnje, delavka meseca aprila

Barbara Likar je bila štipendistka Alpine. Zaključila je srednjo ekonomsko šolo v Kranju, nato je študij nadaljevala na Ekonomski fakulteti, smer računovodstvo. Po končanem študiju se je zaposlila v Alpini, v finančni službi v sektorju plač. Že med pripravništvom je večkrat delala v oddelku komercialne. Po končanem pripravništvu ji je bilo ponujeno mesto v oddelku nabave. »Najprej je bil to šok,« pravi Barbara, saj nikoli ni razmišljala, da bi bila zaposlena v komercialni kot referent za nabavo domačega in tujega materiala. Sedaj je v Alpini že deset let. A ima včasih občutek, kot da je prišla včeraj. Ko se je pred petimi leti nabavna služba razdelila na pogajalski in na operativni del, je Barbara Likar postala vodja službe za planiranje in oskrbo

proizvodnje. Svoj oddelek je predstavila kot »servis proizvodnje, da leta teče čimbolj nemoteno.« Pravi, da je delo dinamično, polno telefonskih klicev in medsebojnih dogovorov, hitrih odzivov in včasih tudi precej stresno. Vendar si ne predstavlja, da bi se vrnila v oddelek financ in med papirje.

Delo življenje: Vaš oddelek je bil decembra lani že predstavljen v našem časopisu. Vseeno bi vas prosila, da na kratko poveste, kaj obsega vaše delo?

Barbara Likar: Nabava se deli na operativni in pogajalski del. Pogajalski del ima generalne dogovore z dobavitelji glede cen, plačilnih pogojev, večje reklamacije – predvsem globalne stvari. Operativni del sledi proizvodnji, je servis proizvodnje. Sledimo planu proizvodnje, naročamo materiale, preverjamo, ali je potrebno kje premešati zaporedje artiklov, da proizvodnja poteka čimbolj nemoteno. Veliko sodelujemo tudi z ostalimi službami. Na začetku je bilo delo zelo stresno, z leti sem se navadila. Takrat, ko je zatišje, že pričakuješ, kakšen problem se bo pojavil v prihodnosti. Smo zadnja »postaja«, ki je odgovorna ali bo v proizvodnji delo potekalo nemoteno ali ne.

Delo življenje: Kakšen je ritem dela, potek nabave?

Barbara Likar: Oddelek prodaje vnese v program naročilo, tehnologijo pripravijo seznam materialov in normative za izdelavo naročenega artikla. Na podlagi tega se naredi izračun, koliko materiala potrebujemo in katerega. Nabavni referenti dobimo svoje sezname, glede na dobavitelje s katerimi delamo in naročanje se prične. Skupaj s planerji proizvodnje uskladimo čas dobave posameznega blaga. Problemi se pojavijo zaradi dolgih nabavnih rokov, saj so dobavitelji tudi iz Indije, Turčije. Ko material prispe v Alpino, delo nadaljujejo v skladišču materialov, kjer imajo pregled nad zalogo.

Delo življenje: Kako se je delo spremenilo v času, odkar ste zaposleni v Alpini?

Barbara Likar: Ko sem začela delati v oddelku nabave še nismo imeli računalnikov in so se potrebe izpisale

na list papirja. Za posamezen material smo imeli kartice, kamor smo knjižili potrebe. Seštevek smo primerjali z zalogo in odprtimi naročili, ter tako določili kaj in koliko je potrebno nabaviti. Sedaj je naše delo olajšano, saj se z informacijsko tehnologijo to izvede veliko hitreje. Se pa včasih pripeti, da pride kakšen »računalniški škrat« in pozabi poslati naročilo dobavitelju. Takrat je potrebno nastalo težavo hitro popraviti.

Delo življenje: Kako vam uspe uskladiti svoje delo in naloge vodje oddelka?

Barbara Likar: Ne počutim se kot šef. In upam, da me tudi vsi v oddelku sprejemajo kot sodelavca in ne kot šefa. Če želimo dobro delati, je potrebno sodelovati. Včasih se pojavi problem, npr. ko artikli s strani tehnologije niso pripravljene, takrat poskušamo nastalo situacijo reševati. Včasih vse skupaj spodbujam, da »dajmo napeti vse sile in potrebne materiale čimprej pripeljati domov.« Delo z ljudmi mi je v veliko veselje.

Delo življenje: Omenili ste, da je delo večkrat stresno. Kaj storite po stresnem dnevu v službi?

Barbara Likar: Po napornem in stresnem dnevu v službi počistim glavo doma. Včasih pride dan, ko gre vse narobe in takrat me bližnji potolažijo z besedami »saj bo bolje, saj se bo vse uredilo.« Na koncu se problem vedno razreši. Včasih tako kot si želim, včasih pa tudi ne. Vendar je v trenutku, ko nastane neprijetna situacija, težko in ne več kako pravilno reagirati. Včasih za pomiritev potrebujem nekaj časa zase. Takrat otroka in moža pošljem na sprehod ali pa odidem k mami na kavo.

Delo življenje: Dandanes se vse večkrat zgodi, da se naše delo ne zaključi, ko gremo domov. Ali izven službenega časa lahko pozabite na službo?

Barbara Likar: Ne. Včasih se celo zgodi, da v sanjah vidim kartico materiala in razmišljam, ali sem preverila pri dobavitelju, če ima pripravljeno robo. So problemi, ki jih nesemo s seboj domov in iščemo najboljše rešitve zanje.

Delo življenje: Kaj najraje počnete, ko niste v službi?

Barbara Likar: Čas preživim z možem in otrokoma Polono in Matejem. Po službi prihitim domov, da pripravim kosilo. Po kosilu se vedno najde kakšno delo. Ali pospravljam stanovanje ali delam na vrtu. Seveda z veseljem pomagam tudi otrokoma pri šolskih in izvenšolskih obveznostih. Oba se učita igrati harmoniko. Ko mi čas dopušča, z veseljem preberem knjigo, ki me popelje v domišljjski svet. Najbolj mi je ostala v spominu knjiga Desiree, ki temelji na resničnih dogodkih iz časa Napoleona, pa tudi knjige avtorice Viktorie Holt, s svojimi ljubezenskimi pripetljaji.

Delo življenje: V službo se vozite s Hotavelj, zato morate zjutraj zgodaj vstati. Med vikendom, ko ura ne priganja, radi poležite nekoliko dlje?

Barbara Likar: Ravno pred kratkim smo imeli obletnico mature in so se sošolke pošalile, da sem že stara mama, ker me otroka zjutraj ne zbuja več. Moje sobotno jutro je zelo zgodnje. Ne morem dolgo spati, tako do 8. ure opravim že vse nakupe in se vrnem z jutranje kave pri mami. Otroci so me naučili zgodaj vstajati. Polono sva z možem dobila že med mojim študijem. Hvaležna sem možu in staršem, saj so mi stali ob strani in mi pomagali, da sem dokončala študij.

Delo življenje: Bliža se poletje in z njim poletni dopust. Že veste, kako ga boste preživeli?

Barbara Likar: Poleti gremo na morje. Nakupili smo si vso opremo za taborjenje in se na dopustu zelo dobro znajdemo. Od deset do štirinajst dni preživimo v šotoru, ki ga dobro vkopljemo in privežemo. Doživeli smo že marsikaj. Ponoči je grmelno, treskalo, deževalo, podnevi je sijalo sonce, kot da se ne bi nič zgodilo. Lani sem bila prav prestrašena in tri noči nisem spala zaradi močne burje, saj sem čakala ali se bo potrebno skriti pod trdno streho. Včasih smo hodili v Istro, letos se bomo verjetno spet podali v Šibenik. Tu se poznamo, saj je v kampu kar nekaj stalnih gostov. Včasih je dopoldne težko priti do plaže, ko se zasedimo ob kavici in pogovoru. Tudi otroci so iste starosti in se med seboj dobro razumejo. Otroka sta že toliko stara, da mi ni potrebno vedno nadzorovati, kaj

počneta. Tako mi ostaja nekaj časa zase in takrat z veseljem preberem kakšno knjigo.

Delo življenje: Kaj vas najbolj razveseljuje?

Barbara Likar: Najbolj me razveseljuje, da si lahko vzamem čas in delam tisto, kar si zaželim v tistem trenutku. Da sprejemam življenje takšno kot je in se mu prepuščam. Nenazadnje čas sam prinese svoje spremembe in razno razne dogodke.

Delo življenje: Kakšni so bili občutki, ko ste izvedeli, da ste delavka meseca aprila?

Barbara Likar: Dva sodelavca z oddelka sta že prejela naziv delavca meseca, tako jaz kot vodja nisem

pričakovala, da bi lahko bila imenovana. Ko sem zagledala, da se mi približujeta mag. Andraž Kopač in Klemen s fotoaparatom, sem bila zares presenečena. Ravno sem se vrnila iz skladišča, kjer smo reševali nastali problem. Imela sem polno glavo in nato izvem, da sem izbrana za delavko meseca. Res prijetno presenečenje in hkrati potrdilo, da delo s sodelavci v oddelku opravljamo dobro. Tako ta nagrada ne pripada le meni, temveč tudi vsem mojim sodelavcem. Le s skupnim delom lahko kreativno in učinkovito izvedemo vse naloge, da proizvodnja nemoteno teče.

Z Barbaro Likar je bilo prijetno klepetati, ko sva se dobili takoj po

prazniku dela, da zaupa svojo zgodbo za Delo življenje. Prvič sem jo srečala na hodniku, zelo kmalu po tistem, ko sem prvič prestopila vrata Alpine in pisarne, v kateri delam. Občutek, ki sem ga dobila, je bil poln zadovoljstva in sprejemanja. To je bilo še preden je bila izbrana za delavko meseca. In tudi kasneje občutek ostaja isti. Njen pogled je tako pomirjujoč, da vsi strahovi izginejo. Počutila sem se, da je pripravljena poslušati, me spodbujati, pohvaliti, in hkrati grajati, če si to zares zaslužim. Barbara, želimo vam veliko zdravja, saj kot sami pravite, »če bo zdravje, se bo vse ostalo tudi uredilo.« Srečno.

Tanja Rojc

Marica Gligorević – vedno nasmejana in zadovoljna

Nikoli ne bo pozabila presenečenja, ki so ji ga pripravile sodelavke

Marica Gligorević ima zelo prijetne spomine na letošnji dan mladosti. Petindvajsetega maja, ko sta jo obiskala predsednik uprave, mag. Andraž Kopač in Klemen Možina, fotograf, je izvedela, da je izbrana za delavko meseca maja. Spominja se, da je delala na stroju, ki je tako visok, da se ne vidi, kdo se približuje njenemu delovnemu mestu. Zaslisljala je gospo Anico Kavčič, vodjo prirojevalnice in šivalnice, ki je rekla: »To je pa Marica«. Najprej se ni kaj dosti ozirala, kdo stoji poleg njenega delovnega mesta, saj velikokrat kdo obišče delavnico in si ogleduje delo v proizvodnji. Vendar jo je presenetilo, da je bila predstavljena. Tako je le dvignila pogled in pred njo je stal predsednik uprave. »To je bil pravi šok zame,« pravi Marica.

Delo življenje: Kako ste se počutili, ko ste prejeli priznanje delavke meseca maja?

Marica Gligorević: To je bilo tako presenečenje, da ga skoraj ne znam opisati. Ko sem izvedela, sem bila v takem šoku, da sem komaj zbrala moči in vstala s svojega stola. Zavedati sem se pričela šele kasneje. Zelo prijeten občutek je, ko veš, da imajo sodelavke tako dobro mnenje o tebi, da te predlagajo za delavko me-

seca. To priznanje mi veliko pomeni in sem zelo vesela. Čutim notranje zadovoljstvo, ko vidim, da me imajo sodelavke rade, me sprejemajo in so mnenja, da dobro delam. To pomeni, da se moje delo opazi.

Delo življenje: So vam prej že namignili, kaj se vam obeta?

Marica Gligorević: Popolnoma nič nisem vedela, kaj me čaka. Sodelavke sem kasneje vprašala, zakaj mi niso nič omenile in so odgovorile: »Potem ne bi bilo presenečenje.« In ko danes razmišljam, je bolje tako, saj bi bila preveč živčna. Bilo je pravo presenečenje, ki ga bom še dolgo časa nosila v srcu.

Delo življenje: Kako dolgo že delate v Alpini?

Marica Gligorević: V Alpini sem zaposlena že petnajst let. Prej sem delala v LTH-ju v Škofji Loki, nato sem dala prošnjo in bila sprejeta v Alpino. Z možem sva oba zaposlena v Alpini. Ko sva imela majhnega otroka, je bila bližina službe zelo pomembna. Vožnja do Škofje Loke mi je vzela veliko časa, ki bi ga lahko posvetila družini. Zato mi je v veselje, da imam do doma le pet minut.

Delo življenje: Prej ste delali s hladilniki in skrinjami, kako ste se

Marica Gligorević, prirojevalnica, delavka meseca maja

navadili na novo delovno okolje in zadolžitve?

Marica Gligorević: Res je, da sem zamenjala panogo, vendar sem se dela v čevljarški industriji zelo hitro navadila. Pričela sem v šivalnici. Po dveh mesecih sem nadaljevala z delom v prirojevalnici, kjer sem še danes. Navajena sem tudi drugih opravil v prirojevalnici, tako lahko nadomestim delavko, ki je odsotna. Vsak dan se srečujemo z novimi tehnikami in novimi postopki. Vedno se moramo učiti, kar mi je v veselje. Občutek, da poleg svojega dela, znam še kaj več, je dober. Tudi zato rada opravljam svoje zadolžitve.

Delo življenje: Nam poveste, kaj počnete na svojem delovnem mestu v prirojevavnici?

Marica Gligorević: Zaposlena sem na stroju za žigosanje steljk. Steljke je potrebno žigosati, da se označijo potrebne oznake. Žigosanje se uporablja večinoma za komercialni žig. Dandanes so kupci vedno bolj zahtevni in želijo nove, drugačne oblike. Najprej dobim vzorce, ki jih pripravljamo za predstavitev kupcem. Če so le-ti zadovoljni, naročijo določene artikole in tako se vzpostavi proizvodnja. V veliko pomoč mi je učenje določene izvedbe že na vzorčnem modelu, tako kasneje nimam težav. Obutev se lahko žigosa z različnimi žigi. Le-ti so odvisni od materiala obutve. Različne so tudi barve žiga, saj se uporablja skoraj cel spekter barv. Ravno tako so različni način žigosanja, s folijo ali brez nje in topli žig.

Delo življenje: V prirojevavnici ste že petnajst let. Kako se počutite v svojem delovnem okolju in kako se razumete s sodelavkami?

Marica Gligorević: Zelo dobro se počutim v tem oddelku. Tudi med seboj se odlično razumemo. Enkrat na leto, ko se staro leto končuje in pričinja novo, se vse zberemo in odidem na skupno večerjo. Vzamemo si malo več časa zase, se sprostimo in se prijetno nasmejimo. Menim, da si vsaka delavka iz oddelka zasluži nagrado, kot sem jo prejela jaz. Vse zavzeto in zelo dobro opravljajo svoje delo.

Delo življenje: Že od začetka delate na stroju za žigosanje. Ali se je v vsem tem času način dela kaj spremenil?

Marica Gligorević: V osnovi delo ostaja enako, a kljub temu se spreminja. Z vsakim novim modelom se je potrebno na novo privaditi oblike in izvedbe žiga. Vsaka sezona je nekoliko drugačna.

Delo življenje: Pravite, da pomagata tudi vzorčni delavnici, saj tam nimajo stroja na katerem delate. Koliko je to dodatnih parov poleg običajne proizvodnje?

Marica Gligorević: Za vzorčno delavnico bi bil verjetno prevelik

strošek, da bi imeli še dodaten stroj za žigosanje. Na dan naredim od deset do sto parov tudi za vzorčno delavnico. Vendar je res, da je sedaj malo več dela, ko se pripravljajo novi modeli za sejem.

Delo življenje: Povedali ste nam že, da sta z možem oba zaposlena v Alpini. Ali to vpliva tudi na življenje in pogovor v domačem okolju?

Marica Gligorević: Včasih je prednost, da pozna delo, ki ga opravlja. Tako se lažje razumeva in pogovarjava v trenutkih, ko potrebujeta tolažilno besedo. Ali se potožim nad kakšnim materialom ali pa z veseljem povem, kaj se mi je pripetilo v službi. Vendar ne govoriva veliko o delu, saj se doma raje posvetiva otrokoma in skupnim pripetljajem v prostem času.

Delo življenje: Koliko otrok pa imata?

Marica Gligorević: Imava dva sinova, Gorana in Zorana, tako da se rima. Starejši hodi na srednjo ekonomsko šolo v Kranj in se vsak dan vozi v šolo. Mlajši je še v osnovni šoli. Sem sama med tremi moškimi (smeh). Čeprav mi pomagajo pri opravljenih, je še vedno veliko dela. Goran se je na začetku ogrel za smučarske skoke. Sedem let je posvetil temu športu, sedaj oba trenirata nogomet v Alpini-nem nogometnem klubu.

Delo življenje: Oba z možem sta rojena v Bosni in Hercegovini. Vendar pravite, da sta se našla v Žireh. Nam zaupate, kako sta se spoznala?

Marica Gligorević: Res je. Mož se je izšolal tu in ostal v Sloveniji. Jaz sem se po končani osnovni šoli odločila, da izkoristim priložnost in odidem v Slovenijo. Najprej sem živel v Poljanah, pri teti. Zaposlena je bila v LTH-ju in pomagala mi je pridobiti mojo prvo zaposlitev. Takrat sem bila še mlada in sem rada odšla na obisk v Žiri. Z možem sva se spoznala na tekmi v Žireh, ko je igral nogomet. Tako me je ljubezen pripeljala v Žiri.

Delo življenje: Vam je kdaj žal, da ste tako mladi zapustili svoj rodni kraj?

Marica Gligorević: Nikakor ne obžalujem svoje odločitve. Mogoče bi se morala kasneje, zaradi vojne, ravno tako seliti iz Bosne in Hercegovine. Tako kot sta se morala moja starša. Tu sem že dvaindvajset let. Ustvarila sem si lepo življenje in zadovoljna sem, tako s službo kot s svojo družino. Vedno sem si želela delati, si ustvariti boljše življenje in zato mi ni žal.

Delo življenje: Živate v bloku v Žireh. Ali pogrešate vrt, naravo? V čem najbolj uživata?

Marica Gligorević: Imamo majhen vrt. Ravno toliko, da pridelamo nekaj zelenjave. Več ga ne potrebujem. Zadovoljna sem s tem, kar mi življenje ponuja. Uživam v sprehodih v naravi. Večkrat se odpravimo na okoliške hribe, če nam le čas dovoli. Rada tudi prebiram knjige ali pogledam kakšno oddajo na televiziji.

Delo življenje: Ali imate že kakšne načrte kako boste izkoristili letni dopust?

Marica Gligorević: Za letošnji dopust še nimamo načrtov. Goran se počasi že upira skupnim letovanjem. Pri osemnajstih je že takó odrasel, da gre raje po svoje. Tako se veliko težje odločiva, kam bi odšla. Vikende velikokrat preživimo v Strunjanu ali pa obiščemo sorodnike v Avstriji, Švici ter Bosni in Hercegovini. Popolnoma spontano se odločimo kdaj in kam nas bo pot popeljala.

Delo življenje: Kdaj ste bili v življenju najbolj srečni?

Marica Gligorević: Najbolj sem bila srečna, ko sem postala mamica. In šele sedaj, ko sta otroka zrasla, se zavedam, kako pogrešam majhne otroke. Moj brat se je lani poročil in ima devet mesecev starega otročička. Sedaj primerjam fotografije mojih otrok in njegovega ter ugotavljam, kako so si podobni. Tako res velja pogovor, da kri ni voda.

Tisti, ki jo poznate, veste, da je prijazna in dobrodušna mlada gospa. V užitek in veselje se je bilo prepustiti zvoku njenih besed, ki so me popeljale skozi zanimivo zgodbo, ki jo predstavljamo tudi vam.

Tanja Rojc

Poslovili smo se od naših upokoјencev

V prvi polovici meseca maja smo izrekli poslednje slovo naši upokoјeni delavki **Pavli Pečelin**, rojeni Kunc, stanujoči na Partizanski 2 v Žireh.

Pavla Pečelin se je rodila 16. januarja 1930 v Žirovskem vrhu, kjer je že od malega morala poprijeti za delo. Po osnovni šoli se je v novembru 1948 zaposlila v Alpini kot polkvalificirana delavka v montažnih oddelkih. V življenju ji je bilo dano, da je bila mati petim otrokom in zanje je zmeraj našla čas poleg službenih obveznosti. Delo v Alpini v montaži je vestno in z vso odgovornostjo opravljala in pridno skrbela za svojo številno družino. Po upokoјitvi je imela malo več časa zase in svoje skromne želje. V mesecu maju smo se skupaj z domačimi za vedno poslovili od Pavle Pečelin, ki jo bomo ohranili v lepem spominu.

Kar ne moremo razumeti, da smo se v tem mesecu morali za vedno posloviti od naše dolgoletne delavke in naše upokoјenke **Nade Govekar**, rojene Simnovčič na Govejku pri Idriji.

Nada Govekar je svojo delovno pot v Alpini pričela marca leta 1964, najprej kot delavka v šivalnici, od leta 1975 dalje je opravljala delo administratorke, knjigovodje in vodje izplačilne službe. Kasneje, avgusta 1979, je pričela opravljati delo analitika prodaje. Z vestnostjo in vztrajnostjo je ob delu končala srednjo šolo. V življenju Nade Govekar je bilo mnogo prelomnic, mnogo težkih preizkušanj, pa vendar je po odhodu iz Alpine novembra 1997 zaživela polno življenje, ki ji je prinašalo zadovoljstvo in voljo do življenja. Toda bolezen se ne ozira na želje. Nada se je proti bolezni borila z vso močjo, vendar jo je ta dokončno premagala. Sedaj Nade Govekar več ni med nami. Pogrešali jo bomo, spoštovali njeno delo ter jo ohranili v lepem in trajnem spominu.

Na zadnjo pot smo v mesecu maju pospremili tudi našo upokoјenko **Anico Bogataj**, rojeno Ivanov, doma iz Osojnice v Žireh. Rodila se je 23. julija 1931 leta.

Po osnovni šoli se je Anica Bogataj avgusta 1954 zaposlila v Alpini kot polkvalificirana delavka. V montažnih oddelkih je opravljala razna dela. Kasneje je v oddelku plastike z vso odgovornostjo delala kot kontrolorka plastičnih polizdelkov. To delo je opravljala vse do upokoјitve v februarju leta 1984. Rada je imela svoje delo v tovarni, ki ga je usklajevala s skrbjo za svojo družino. Tudi po upokoјitvi ji ni manjkalo dobre volje, rada je bila med svojimi. Pa vendar je prišlo prezgodnje slovo. Od naše upokoјenke smo se skupaj z domačimi v teh dneh za vedno poslovili. Ohranili jo bomo v najlepšem spominu.

»Je čas, ki da, in čas, ki vzame.
Pravijo, je čas, ki celi rane,
in je čas, ki nikakor ne mine,
ko zasanjaš se v spomine.«

Aprila smo se za vedno poslovili od našega upokoјenega delavca **Kajetana Novaka**, doma na Mladinski ulici v Žireh.

Kajetan Novak je bil rojen 16. julija 1933 v Račevi pri Žireh. Po končani osnovni šoli se je izučil za kvalificiranega čevljarja in svojo prvo delovno pot marca leta 1955 pričel v Alpini, na kvalificiranih delih v montaži. Po dobrih petnajstih letih dela, je bil v tehnični službi razporejen na priokrojevanje vzorcev, kar je z veliko mero odgovornosti in natančnosti opravljal vse do upokoјitve v juniju 1990.

V veliko veselje mu je bila tudi glasba, saj je dolga leta sodeloval pri Pihalni godbi Alpina. Lepa upokoјenska leta so hitro minila, bolezen je bila močnejša od volje do življenja.

Kajetana Novaka ni več med nami, nekdanji sodelavci, upokoјenci, predvsem pa domači ga bomo ohranili v trajnem spominu.

Moški pevski zbor Alpine je gostil pevce iz Francije

V počastitev 27. aprila, ki ga praznujemo kot dan upora proti okupatorju, je Moški pevski zbor Alpine, v dvorani DPD Svobode priredil svojevrsten koncert. Pevci so v goste povabili člane Mešanega pevskega zbora Jadran iz Freyming – Merlebacha iz Francije. Pred leti je zbor že obiskal naše kraje. Leta 2003 so bili člani Moškega pevskega zbora Alpine gostje v njihovi domovini, zato so jim želeli gostoljubnost povrniti.

Mešani pevski zbor Jadran sestavljajo slovenski rojaki, pa tudi domačini, ki ne znajo in ne razumejo našega jezika. Kot pravijo, jih je k sodelovanju pritegnilo ubrano večglasno petje in dobra družba.

Koncert je pričel Moški pevski zbor Alpine, ki je v počastitev praznika zapel slovensko himno. Oder je nato prepustil prijateljem iz Francije. Ti so peli tako slovenske kot tudi svoje pesmi. Občinstvo jih je na koncu pospremilo z bučnim aplavzom. Škoda le, da dvorana ni bila polna.

Člani Moškega pevskega zbora so se potrudili in prijateljem iz Francije razkazali Žiri in okolico. Ob slovesu so si obljubili, da se bodo še srečali. Da so se prijatelji iz Francije pri nas dobro počutili, priča tudi lepo zahvalno pismo, ki je iz Francije prispelo na naslov gostiteljev v Žireh.

Jožica Kacin

Kadrovske novice

MAREC

V mesecu marcu je bilo na področju zaposlovanja kar nekaj sprememb. Na novo smo sklenili pogodbo o zaposlitvi z delavko Eriko Povše, prodajalko iz prodajalne Kamnik. Irena Taseva se je zaposlila v prodajalni Ljubljana 6, Bažec Suzana pa je pričela delati v prodajalni v Kopru. Peter Torkar je novi vodja tekmovalne in servisne službe.

Z delom so v tem mesecu prenehali Stanislav Modrijan iz vzdrževalne službe, Matej Peternelj iz razvojno raziskovalne skupine, Bernarda Bajc in Martina Peljhan, ki sta bili še

zaposleni delavki iz obrata Col. Z delom je prenehala tudi Tanja Cigale iz športne šivalnice, Vida Savnik iz prodajalne v Brežicah in Mateja Ograjenšek iz prodajalne v Velenju.

APRIL

V mesecu aprilu smo v službi za tržno komuniciranje zaposlili novo sodelavko Tanjo Rojc ter prodajalko Andrejo Gašperin v prodajalni Jesenice 2.

Z delovnim razmerjem sta prenehali Merima Muminović, v prodajalni Jesenice 1 in Jožica Kacin iz službe za tržno komuniciranje.

MAJ

Mesec maj je za nami. Na novo smo v prodajalni Trbovlje zaposlili prodajalko Tino Hlebec ter Elmiro Kovač, prodajalko v prodajalni Velenje.

V tem mesecu so z delom prenehali Stanislav Bajuk in Cvetko Lukančič iz oddelka termoplastov, Elizabeta Jurca iz prirojevalnice, Marija Košir iz službe za tržno komuniciranje, Bojana Gregurovič iz računovodstva in Miha Erjavec iz oddelka lahke montaže.

Irma Dolenc

Iz naše delovne sredine odhajajo sodelavci

Čeprav še polni moči za delo, a nabralo se je dovolj delovnih let in tudi starosti, da z dobro voljo odhajajo v tretje življenjsko obdobje naši sodelavci: Stanislav Modrijan iz vzdrževalne službe, Stanislav Bajuk iz oddelka termoplastov, Elizabeta

Jurca iz oddelka prirojevalnice in Marija Košir iz službe za tržno komuniciranje.

Želimo jim, da jih ne mine dobra volja in optimizem, prihajajoči čas naj si zapolnijo z novimi aktivnostmi,

posvetijo naj se najlepšim možnim rečem in si v bodoče vzamejo čas tudi zase.

Vsem želimo še veliko zdravja, sreče in zadovoljstva v letih, ki jim prihajajo nasproti.

Irma Dolenc

Dobrodelni koncert za obnovo orgel

Predsednik organizacijskega odbora za obnovo orgel se je zahvalil nastopajočim in publiki v dvorani. Na sliki: Darja Švajger, Drago Kramperšek, član skupine Lintverni, mag. Jaka Pucihar in mag. Viktor Žakelj. Manjka predstavnik Pihalne godbe Alpine.

V soboto, 8. aprila je bil v dvorani DPD Svobode dobrodelni koncert.

Izkupiček je bil namenjen obnovi Milavčevih orgel v farni cerkvi sv.

Martina v Žireh. Program je vodil Marko Črtalič. Zaigrala je Pihalna godba Alpine. To je bilo hkrati tudi slovo od dirigenta Milana Matičiča, ki je vrsto let uspešno vodil pihalno godbo.

S svojo glasbo je poslušalce navdušila tudi glasbena skupina Lintverni, edini ansambel v Žireh, ki je izdal dve zgoščenki s svojo glasbo. Višek večera je bil nastop Darje Švajger, profesorice solo petja in naše someščanke. Darja Švajger je kar dvakrat zmagala na izboru za slovensko pesem Evrovizije ter s svojim nastopom na Evrosongu dosegla sedmo in enajsto mesto, kar je za Slovenijo velik uspeh. Za dodatno presenečenje je glasbenica poskrbela s tem, da je v goste povabila mag. Jaka Puciharja, uglednega pianista, skladatelja, profesorja, producenta in ocenjevalca glasbene poudarjalnosti, ki jo je spremljal na klavirju. Po končanem koncertu se je vsem nastopajočim ter zbranim v dvorani za sodelovanje in pomoč zahvalil predsednik odbora za obnovo orgel mag. Viktor Žakelj.

Jožica Kacin

Dobrodelni koncert za delovanje misijonarjev v Borundiju in Kongu

V nedeljo, 19. marca je bil v dvorani DPD Svobode dobrodelni koncert. Zbrana sredstva so namenili za misijone v Borundiju in Kongu. Nastopili so člani mešanega, mladinskega in otroškega pevskega zbora župnije Žiri. O daljnih deželah Afrike, življenju v teh krajih in delu prostovoljcev je spregovoril laični misijonar Uroš Rudolf. Višek večera je bil glasbeni nastop priznane slovenske pevke Elde Viler, ki s svojim petjem osvaja srca ljubiteljev glasbe že več kot štirideset let.

Člani odbora, ki so poskrbeli za izvedbo dobrodelnega koncerta v družbi z pevko Eldo Viler, laičnim misijonarjem Urošem Rudolfom in voditeljico prireditve Cvetko Vrhovec

Jožica Kacin

80 let Ivana Revna in razstava plakatov, kakršne smo imeli samo v Žireh

V petek, 7. aprila je bila v Galeriji DPD Svobode v Žireh odprta razstava plakatov Ivana Revna. Na prireditvi so zaigrali člani Male kapele Pihalne godbe Alpine Žiri. O Ivanu in njegovemu delu je spregovoril publicist Miha Naglič.

Ivan je novembra 2005 dopolnil osemdesto leto. Kljub častitljivi starosti je še vedno poln moči, idej in načrtov. Kot čevljar je bil zaposlen v Alpini, poleg delovnih obveznosti je vedno našel čas tudi za kulturno udejstvovanje. Pisal je članke, ki jih je objavljaj tudi v časopisu Delo življenje. Igral je pri Pihalni godbi Alpine, od katere se je poslovil na letošnjem Božično novoletnem koncertu. Ker je imel rad glasbo, je bil tudi član Zabavnega orkestra in igral pri Ansamblu Čadež. Bil je tudi navdušen fotograf. Najbolj pa ga v Žireh in okolici prepoznamo po plakatih. Tega dela se je kot je dejal, leta 1946 naučil od nemškega vojnege ujetnika Hansa Karleta. »Prve plakate sem napisal s čevljarskim črnilom,« je povedal. Kasneje je uporabljal barve za tekstil. Risal je tudi s suhimi barvami, ki jih je mešal z mlekom in klejem. Pozneje je prešel na tempero, flomaster, po-

V letu 2005 so 80 let dopolnili trije veterani med žirovskimi kulturniki. Slikar Ivan Gluhododov, Ivan Reven in profesor Rado Jan. Srečali so se tudi na odprtju razstave plakatov Ivana Revna.

skusil je tudi s polikolori in akrili. Pisal je različne transparente in druge napise. Največ je bilo žalnih trakov za vence. Lotil se je tudi izdelave čestitk.

Plakati, ki smo si jih ogledali na razstavi, dosegajo prav tako kot Ivan, častitljivo starost. Spravljeni so pri njem doma. Povedal je, da je po končani prireditvi ponavadi poiskal in shranil en primerek. Seveda ima le

peščico tega, kar je naredil, čeprav njegova zbirka ni majhna.

Miha Naglič je takole ocenil njegove plakate: »Plakat, kakršnega je poznal Hans Karle in ga po njem povzel in dopolnil Ivan Reven, je bil nekaj posebnega, takšnega smo imeli samo v Žireh. Ni bil le avtorjeva, ampak tudi krajevna posebnost, Revnov prispevek h kulturni prepoznavnosti Žirov.«

Jožica Kacin

Turnir za državno prvenstvo v standardnih in latinsko ameriških plesih v telovadnici Osnovne šole v Žireh

V nedeljo, 23. aprila je v telovadnici Osnovne šole Žiri potekala zanimiva plesna prireditev. Organizatorja sta bila Studio Ritem iz Kranja in Trim As iz Žirov. Več kot šestdeset plesnih parov iz vse Slovenije se je pomerilo na kvalifikacijskem turnirju za državno prvenstvo v standardnih in latinsko ameriških plesih. Tako smo imeli tudi v našem kraju prilžnost občudovati najboljše plesne pare, od najmlajših do najuspešnejših plesalcev pri nas.

Plesna prireditev, kakršne v Žireh še nismo videli in je bila vsekakor vredna ogleda.

Srečo Gaber Bila je lepa prireditev polna glasbe in ubranih ritmov.

Anton Kristan, na novo odkrito (ali le nekoliko pozabljeno) ime iz žirovske likovne ustvarjalnosti

Anton Kristan je slikal različne motive.

V petek, 12. maja je bila v Galeriji DPD Svobode odprta razstava slikarja Anotna Kristana. O žirovskem rojaku, ki pa je večino svojega življenja preživel v Kranju, je spregovo-

ril akademski slikar Stane Kosmač. Nekaj slovenskih ljudskih pesmi je zapel zbor Kristan, ki se je zbral posebej za to priložnost. V njem so sodelovali sorodniki pokojnega slikarja.

Anton Kristan se je rodil leta 1890 na Selu, po domače pri Velikem Tomažu, danes pa se tam pravi pri Žvrlnu. Sprva se je učil za mizarja, kasneje pa postal čevljar. Med prvo svetovno vojno je bil na soški fronti. Po prihodu domov se je vpisal v telovadno društvo Sokol. Kot še nekateri je tudi on postal orožnik. Najprej je delal v Višegradu, potem je bil premeščen v Kranj. V prostem času je slikal, igral mandolino in violino ter opravljal še vrsto drugih del. Umrl je leta 1967.

Stane Kosmač je o njegovem slikarskem delu med drugim dejal: »Anton Kristan je bil čisti samouk. Učil se je predvsem s prerisovanjem in preslikavanjem različnih nabožnih podobic, razglednic, fotografij in reprodukcij. Najrajši je imel pokrajine, tihožitja in portrete. Njegova dela so po kakovosti zelo različna, od skoraj diletantskih poskusov do zavidljive kakovosti. Preseneča s portreti, kjer izkazuje največ talenta in znanja.« *Jožica Kacin*

25. junij – dan državnosti, tudi praznik občine Žiri

Občinski svet je na svoji seji 1. junija, na predlog skupine za pripravo odloka, ki jo vodi mag. Viktor Žakelj, sprejel sklep, s katerim so za praznik občine Žiri določili 25. junij. Prejšnji praznik 23. oktober pa bomo slavili kot dan spomina. Predlagatelji so predlog obrazložili takole: »Izbrana datuma imata zgodovinsko, praktično in politično – moralno utemeljenost. 25. junija naj bi se spominjali zato, ker smo Slovenke in Slovenci po stoletnem prizadevanju, v enkratnih zgodovinskih prilikah, stopili skupaj in iz naroda postali nacija. To je čas zgodnjih devetdesetih let prejšnjega

stoletja, ko smo stopili na pot izgradnje parlamentarne demokracije in s tem tudi nove lokalne samouprave, katere rezultat je naša občina. Je pa to tudi čas poletja, ko klimatske prilike v Žireh omogočajo razvejano družabnost, ki jo ta praznik zasluži. Nekatere prireditve v tem času (koncert pri sv. Ani, Žirovska noč) so postale že tradicionalne in se bodo lepo vključile v okvir praznovanja. In zato, ko pravi pesnik, iz roda v rod duh išče pot, tudi predlagamo, da 23. oktober, v spomin na čas okupacije in vojne vihre 1943 leta, ko so Nemci pod pritiskom partizanskih enot morali za-

pustiti Žiri in so tako Žiri postale eden prvih večjih osvobojenih krajev na Gorenjskem, razglasimo za dan spomina.«

Sprejeti odlok vsebuje tudi občinska priznanja, ki so: častni občan/občanka Občine Žiri, priznanje Občine Žiri, priznanje županje-župana Občine Žiri.

Sprejeli so tudi odlok o žirovski himni. To je pesem Darinke Konc. Oj mi smo pa tam na žirovskem doma, ki jo je uglasbil Anton Jobst.

Jožica Kacin

100 let čipkarske šole v Žireh

Da je v Žireh klekljanje še vedno zelo pomemben del našega življenja, dela ali sprostivne, priča prizadevnost in skrb nekaterih žirovskih društev in posameznikov, ki so sodelovali pri projektu izvedbe praznovanja ob stoti obletnici čipkarske šole v Žireh.

Prvo obvestilo o programu prireditve se je pričelo s tiskovno konferenco, ki je bila v prostorih občine Žiri 12. aprila. Zbrane je pozdravil župan občine Bojan Starman, ki je prevzel tudi pokroviteljstvo nad prireditvami povezanimi s praznovanjem. Predstavniki društev in osnovne šole, v kateri že vsa leta poteka tudi čipkarska šola, so prisotne seznanili z dejavnostjo na področju izdelovanja čipk od začetka do danes.

Slovesnosti so se pričele 23. aprila z zahvalno mašo v farni cerkvi sv.

Martina v Žireh. Tam je bila do 8. maja odprta razstava mašnih plaščev, alb in cerkvenih prtov z všitimi čipka-

mi. Na pobudo članic Klekljarskega društva Cvetke, so izložbe in podobni kotički v Žireh od 21. aprila dalje postali razstavni prostor za čipke oziroma izdelke, ki jih vsebujejo.

26. aprila so se v avli dvorane DPD Svoboda zbrale članice Klekljarskega društva Cvetke. Zanje je bil to pomemben dan, saj so razvile svoj prvi prapor. Nagovoril jih je župan občine Žiri Bojan Starman. Dr. Tadeja Primožič je predavala o čipki. Odprta je bila slikovna razstava v predverju ter razstava čipk v Galeriji DPD in v prostorih občine Žiri. V Galeriji so svoje izdelke prikazale domače klekljarice, na občini pa so se predstavile izdelovalke čipk iz okoliških krajev. Posebna pozornost je bila namenjena znameniti lepoglavski čipki iz Hrva-

ške. S posebno razstavo dokumentacije in izdelkov podjetja A. Primožič 1888 z naslovom Včeraj in danes, se je v praznovanje vključila tudi Galerija A. Primožič. Poletna razstava bo potekala od junija do avgusta.

Višek praznovanja je bil v soboto, 7. in nedeljo, 8. maja. Takrat je svoje prostore odprla tudi Osnovna šola Žiri. Pripravila je razstavo fotografij in izdelkov učenk in učencev Čipkarske šole Žiri, klekljarske delavnice, učenci in obiskovalci pa so lahko sedli k punkeljnu in prispevali svoj del k kitici prijateljstva, ki so jo v Osnovni šoli začeli izdelovati ob začetku praznovanja. Osrednja prireditev je bila v telovadnici šole. Učenci so med drugim pripravili tudi modno revijo. Osnova vsem oblačilom, naj so bila iz papirja ali blaga, je bila čipka. Velik aplavz občinstva, ki je tako v soboto kot v nedeljo popolnoma napolnilo tribune telovadnice, je bil namenjen uprizoritvi Žirovske pravljice. To je pravljica o življenju v Žireh, ko naj bi bilo tu jezero. Napisala jo je nekdanja žirovska učiteljica Darinka Konc. Mina Kravajna, režiserka in mentorica, je predsta-

vo posodobila in jo prenesla v današnji čas. Spregovoril je tudi ravnatelj šole v Žireh Marijan Žakelj. Med drugim je obudil spomine na svojo mladost, ki se je prepletala tudi s klekljarskimi nitmi. Izrazil je pričanje, da bodo prireditve ob stoti obletnici klekljanja v Žireh veliko prispevale k prepoznavnosti našega kraja. Osnovna šola Žiri je v počastitev jubileja izdala tudi publikacijo z

naslovom 100 let čipkarske šole v Žireh.

V DD Partizan je potekala razstava starih čipk in klekljarskih pripomočkov za njihovo izdelavo.

Višek dogajanja je bil v nedeljo. Poimenovali so ga Klekljarski dan v Žireh – kulturno etnološka prireditev. Organizirani so bili vodeni ogledi čipkarskih razstav, kraja in okolice. Turistično društvo Žiri je poskrbelo za pestro dogajanje pred Zadržnim domom. Na parkirišču so postavili velik šotor. Klekljarice in klekljarji so izdelovali čipke, sodelovali pa so tudi drugi izdelovalci ročnih del. Obiskovalci so lahko izdelke tudi kupili. Na voljo so jim bili številni vzorci za izdelovanje čipk. Za zabavo so poskrbeli z živo glasbo. Mladim so zaigrali člani ansambla Drugi čut, starejše pa je navduševal Daniel Rampre. Odi gran je bil skeč, zaplesali so člani folklorne skupine iz Sovodnja. Ta dan so si obiskovalci lahko ogledali tudi vse zgoraj omenjene razstave, v osnovni šoli je bila ponovitev osrednje prireditve.

V dopoldanskih urah je bil v dvorani DPD Svobode občini zbor slovenskih klekljaric. Na njem so se zbrale predstavnice društev iz vse Slovenije. Glede na njihovo število je bilo opaziti, da se klekljanje širi po vseh krajih naše domovine in da je čipka vedno bolj cenjen izdelek. Na občnem zboru so bile podeljene tudi nagrade za natečaj združenja na temo Moja zapuščina. Stroga komisija je najbolje ocenila čipko, ki jo je izdelala klekljarica iz Žirov in upokojenka Alpine Iva Sobočan.

Jožica Kacin

Iz govora ravnatelja Osnovne šole Žiri Marijana Žaklja na osrednji prireditvi ob 100-letnici čipkarske šole v Žireh:

»Čipkarska šola nam je dala marsikaj. Vzgajala nas je k vztrajnosti in potrpežljivosti. Glede na to, da se s čipko nikoli ni dalo dosti zaslužiti, nas je vzgajala tudi k temu, da ni delo vredno le toliko, kolikor je plačano, ampak ima vrednost zaradi človeka, ki ga opravlja. Že od prvih let, ko sem odhajal iz domačega kraja, pa do danes, sta bila zame vedno pomembna dva razpoznavna znaka Žirov – čevljarstvo z Alpino in čipkarstvo s čipkarsko šolo. Letošnja visoka obletnica neprekinjenega delovanja čipkarske šole govori prav o tem. S stoletno tradicijo je šola močno prispevala k razpoznavnosti našega kraja in ohranjanju njegove kulturne in umetniške dediščine.«

Praznovanje 59. rojstnega dne Alpine smo proslavili s prireditvijo Dan Alpine, ki je bila 22. aprila 2006. Člani dramske skupine DPD Svoboda so pričarali vzdušje v Alpininih prodajalnah skozi različna obdobja. Anjo K. Tomažin, povezovalko večera, so Žirovci popolnoma

prevzeli. Saša Lendero pa je z glasbenim nastopom popeljala gledalce proti zaključku večera. Drugo leto se zopet dobimo, da proslavimo okroglo šesto desetletje skupnega dela in uspehov, ter počastimo tiste, ki svojim delom oblikujejo prihodnost Alpine.

